

“Asıl uğraşmaya mecbur olduğumuz şey,
güksek kültürde ve yüksek fazilette
dünya birinciliğini tutmaktır.”
Atatürk

Çankaya Ayhan Sümer Anadolu Lisesi Malazgirt Mah 931. Cadde No : 145 Dikmen / Ankara
Tel : (0312) 4785674 – 4785675 Fax : (0312) 4787071
e-posta : ayhansumer@ayhansumeranadolu.k12.tr www.ayhansumeranadolu.k12.tr

editör

Merhaba,
Bugün dilderen' in doğum günü. Nihayet birinci yılını doldurdu ve iki yaşına girdi. Bir yıllık emekleme döneminden sonra küçük küçük de olsa ilk adımlarını atmaya başladı. Henüz çok "genç". Adımları ise küçük ama dengeli ve kararlı. Neredeyse konuşmaya başlayacak. Düşündüklerini ve hissettiklerini şimdiden anlatma çabası içerisinde. Örnek mi?

İleriki sayfalarda okul müdürümüz Sayın Adil Yaman' ın öğrencilerimiz ve okulumuz hakkındaki duygu ve düşüncelerine tercüman olmaya çalıştı. Pek çok konuyla tanıştı ve onlarla söyleşiler yaptı. Edebiyata, kültür ve sanata, bilime, felsefeye, doğaya, spora sevgisini ve ilgisini ortaya koydu. İstiklâl Marşı' mızın kabul ediliş öyküsünü ve yıldönümünü hatırlattı. Çanakkale konusundaki duyarlılığını yine vurguladı.

Annelerimizi ve Anneler Günü' nü de unutmadi. Her yıl geleneksel olarak gerçekleştirmeyi düşündüğü şiir, öykü ve ütopya yarışmalarının ilkinin annelerimiz için düzenledi. Kendisi gibi "genç" olan yazarlarımızın eserlerini sizlerle paylaştı. Okulumuzdaki eğitim ve öğretim ortamlarının fiziksel, duygusal ve düşünsel atmosferinin fotoğrafını çekmeye çalıştı.

İkinci yaş kutlu ve mutlu olsun. Sevgiyle kalın.

Suat DÜNDAR

Sahibi
Ayhan Sümer Anadolu Lisesi adına
Adil YAMAN

Genel Yayın Yönetmeni
Suat DÜNDAR

Yazı İşleri Müdürü
Suat DÜNDAR

Yayın Kurulu
Suat DÜNDAR
Gamze ÖNCÜ
Taylan KAYA
Ayşenur NAZLI ÖZYURT
Tolga SAKINTUNA
Atike DEĞİRMENCI
Serhat PEK

Öğrenci Grubu
Hande Ekin ŞAHİN
Batuhan SEÇER
Deniz Naz KADİM
İlterber AYVACI
Yasemin KÖSA
Aycan YELGEL
Ecem Ayşen GÖKALP

Redaksiyon
Ayşenur NAZLI ÖZYURT
Güneş TAPAN
Hüseyin İlhan AKFIRAT

Dizgi / Kapak / Grafik Tasarım
Suat DÜNDAR

Baskı
ANIL GRUP MATBAACILIK
Dikmen Caddesi No : 244 / P 13 - 14
Dikmen - ANKARA / TÜRKİYE
Tel : +90 (312) 483 63 53 - 482 75 45
Fax : +90 (312) 482 11 45

Basım Tarihi / Yeri
Mayıs 2011 / ANKARA

içindekiler

hedefe doğru	4
Adil YAMAN	
okul aile birliğinden	5
okulumuz	6
şiiir / öykü / edebiyat	8
istiklâl marşı'nın kabulü	15
sarıkamış'tan sina'ya	16
Taylan KAYA	
oraya kadar yol var mı?	17
Taylan KAYA	
"57. alay"	20
söyleşi	22
Çankaya İlçe Milli Eğitim Şube Müdürü	
Yaşar KOÇAK ile	
söyleşi	24
Çankaya İlçe Milli Eğitim Şube Müdürü	
Serkan UYAK ile	
her zaman yolda olmak	26
Tolga SAKINTUNA	
öğretmenlerde örgütsel bağlılık kavramı	27
Taylan KAYA	
söyleşi	28
Adalet AĞAOĞLU ile	
rehberlik servisinden	32
Gamze ÖNCÜ	
söyleşi	34
Fahri UZUN ile	
40 ways to learn english	38
F. Özden YILDIZ - Tülay ÖZDEMİR	
termik santrallerinden oksijen ağacı	40
Mehmet SAYDAM	
matematik ve biz	42
Nalân ÖZKÜTÜK	
matematik hayattır	43
Seray BEŞER	
gemiye yön vermek	43
Oğuzhan ULUYURT	
kartopu	44
Suat DÜNDAR	
her zaman oralarda bir yerlerde	46
Yağmur TEKGÜL	
yaşamı kolaylaştırmak	48
Afra AKGÜL	
ipotek	50
Mehmet ÖZEN	
saklı cennetlerimiz	51
kısa kısa	54

Adil YAMAN
Okul Müdürü

hedefe doğru

Ayhan Sümer Anadolu Lisesi öğretim hayatının üçüncü yılını tamamlamak üzere. Okul müdürü olarak geriye dönüp baktığımda ilk günden günümüze kadar birçok değişiklik olduğunu; öğrenci sayımızın giderek arttığını, yeni öğretmen arkadaşlarımızın aramıza katıldığını, velilerimizle birlikte Ayhan Sümer Anadolu Lisesi ailesinin çığ gibi büyüdüğünü görmek büyük bir mutluluk veriyor. Aile genişledikçe sorumluluklar ve görevler de artıyor. Yeni gelen öğrencilerimizin okula uyum sürecini en iyi şekilde geçirmeleri, velilerimizin okulumuza alışmaları ve yeni gelen öğretmen arkadaşlarımızın okulla kaynaşmaları tabii ki belli bir süreç gerektiren bir durumdur. Önemli olan bu süreçte tüm ön yargılardan kendimizi kurtararak bir an önce kaynaşmayı sağlamaktır.

Bu süreçte hepimizin görev ve sorumluluklarını bilerek hareket etmesi, Ayhan Sümer Anadolu Lisesinin hedeflerinin bilinmesi ve bu hedefler için gerekli adımların atılması çok büyük önem arz ediyor. Okulumuzun ilk açıldığı günden bu güne kadar geçen süreçte öğrencilerimiz ve velilerimizle yapılan tüm görüşmelerde, okulumuzun birinci amacının öğrenci mutluluğunu ön plana çıkararak çocuklarımızı akademik eğitime hazırlamak olduğunu belirttik. Bu hedef konusunda hiçbir sapmanın yaşanmaması gerekir. Yavrularımızı akademik eğitime hazırlamak, onları hedefe kilitlemek tabii ki çok kolay değil. Burada başta anne-babalar olarak velilerimize ve rehber olarak okul öğretmenlerimize büyük görevler düşmekte. Ama en önemlisi bu sürecin çok sıkıntılı ve zaman alacak bir süreç olduğunun bilinerek sabır ve özveri gösterilmesi gerekmektedir.

2011-2012 yılı bizim akademik başarıya giden yolda vereceğimiz ilk ciddi sınavın yılı. Bu sınavı tüm öğrencilerimiz adına en iyi şekilde geçirmenin hesabını yaparak öğrencilerimizi öncelikle duygusal anlamda sınava hazırlamalıyız. Unutulmamalı ki hiçbir şey çocuklarımızın sağlıklı olmasından daha önemli olamaz ve unutulmamalıdır ki eğitimin birinci amacı iyi insan, sağlıklı insan ve güzel öğretmenlerimize büyük görevler düşmekte. Ama en önemlisi bu sürecin çok sıkıntılı ve zaman alacak bir süreç olduğunun bilinerek sabır ve özveri gösterilmesi gerekmektedir.

Bunda da velilerimizin desteğiyle başarılı olduğumuza düşünüyorum. Dersliklerimiz iyi bir öğretim yapılabilmesi için gerekli olan alt yapıyla donatılmış durumda. Eğitimin başkenti diyebileceğimiz Çankaya ilçesinin bir okulu olmak, yapmış olduğumuz bu çalışmaların daha fazlasını yapmamızı gerektiriyor. Bu nedenle okul konferans salonunun daha iyi şartlara getirilmesi ve okulumuz öğrencilerinin yararlanacağı bir spor salonunun yapılması bundan sonraki en büyük hedefimiz. İnaniyorum ki velilerimiz ve hayırseverimiz Sayın Ayhan Sümer bizleri bu yolda yalnız bırakmayacaklardır. Bu çalışmaları başarısak okulumuz Çankaya ilçesinde en çok tercih edilen kurumlar arasındaki yerini alacaktır.

Okullar öğrencilerimizin evlerinden daha çok zaman geçirdiği bir ortam. İşte bu nedenle okulların yaşanabilir ve öğrenciye sadece öğretim değil sosyal yönden de bir şeyler verebilir kurumlar haline getirilmesi zorunludur. Bizler de bu yolda okul tiyatrosu çalışmaları, münazara, müzik, resim çalışmaları ve sınıflar arası spor etkinlikleriyle elimizden geleni yapmaya çalışıyoruz ve gururla söylemek isterim ki; Çankaya İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü adına hazırlamış olduğumuz 18 Mart Çanakkale Şehitlerini anma töreninde öğrencilerimizin sahneye koyduğu '57 ALAY' adlı oyunumuz tüm eğitim camiası tarafından beğenile karşılanmıştır. Bu çalışmanın başanya ulaşmasında en büyük pay tabii ki çocuklarımızı hazırlayan Yönetmenimiz Sayın Erol Şişeci ile ses ve ışıktaki bize tüm kalbiyle destek veren Mehmet Şişeci'ye aittir. Okulumuz adına Erol Şişeci ve Mehmet Şişeci'ye candan teşekkürü bir borç bilirim. Ayrıca oyun için gerekli kıyafetlerin temininde bize destek veren velilerimiz Tümgeneral Orhan Turfan ve Albay Arif Kanık Beylere; aynı oyunun sahneye konuluş aşamasında sesleriyle destek veren velilerimiz Kültür Bakanlığı Türk Halk Müziği sanatçıları Fatma Nur Akay hanımefendi ve Ertan Akay Bey'e de candan teşekkürü bir borç bilirim. Bu çalışma okul-veli-öğretmen ve öğrenci işbirliğinin en önemli göstergesi olmuştur.

Okul dergisinin birinci sayısında yeni sayılarda görüşmek üzere diye temennide bulunmuştum. Bugün bu heyecanı yeniden yaşıyorum. Benim bu heyecanı yeniden yaşamamda en büyük katkı Dilderen' in her satırında alın teri bulunan ve önümüzdeki yıllarda Dilderen' i gazete bayilerinde satılan bir kültür dergisi konumuna getirmeyi hayal edebilen Resim Öğretmenimiz Suat Dünder' dir. Onun varlığı ve azmi bize her zaman güç oldu. İnaniyorum ki bundan sonraki sayılarda da yine o olacak. "İnsan hayalleri kadar yaşayabilir." Senin tüm hayallerinin çalışma azmin sayesinde gerçekleşeceğine bütün kalbimle inanıyorum; eline sağlık öğretmenim.

Son sözler olarak dergimizin hazırlanmasında söyleşileriyle bize destek veren Sayın Adalet Ağaoğlu'na, İlçe Milli Eğitim Şube Müdürlerimiz Sayın Yaşar Koçak ve Sayın Serkan Uyak'a; velimiz Rehber Öğretmen Sayın Fahri Uzun'a; derginin hazırlanmasında emeği geçen yayın kurumumuzdaki öğrencilerimize ve öğretmen arkadaşlarımıza sonsuz teşekkür eder, yeni sayılarda buluşmak üzere hepinize sağlıklı bir yaşam dilerim.

Sevinç YAZAR
Okul Aile Birliği Başkanı

"Eğitimidir ki bir ulusu ya özgür, bağımsız, şanlı ve yüce bir toplum halinde yaşatır, ya da onu köleliğe ve yoksulluğa sürükler."

Mustafa Kemal Atatürk

Eğitim, çağdaş devletin ulusa sağladığı en büyük ve önemli hizmetlerden birisidir. En büyük hizmetlerden biridir, zira hitap ettiği çocuk, genç, yetişkin sayısı çok fazladır. Tüm ulusu ilgilendirir. Hiçbir mesleğin hitap ettiği nüfus, eğitim kadar yaygın değildir. Önemlidir, zira eğitim yoluyla yaratılan rahatsızlıkların iyileşmesi birkaç kuşak sürer. Yanlış eğitimin başka bir ilacı yoktur, ilaç yine eğitimidir. İnsan davranışlarının dinamik ve karmaşık dokusu kolay ve hızlı değişmemektedir.

Bu büyük ve önemli konu, milleti millet yapan temel toplumsal değerlerin sürekliliğini sağlar; bu değerlere zamanın değişen koşullarına göre esneklik kazandırır; yeni değerler üretir; bunları kültür formları dağarcığında biriktirir; bunlardan yararlanarak topluma refah ve mutluluk getirme yollarını arar. Eğitim yolu ile olumlu değerler kişilerin davranışlarına akseder.

Sosyo-kültürel, ekonomik ve teknolojik yönlerden hızla değişen toplumlarda değerlerin adaptasyonu da hızlanır. Kuşaklararası iletişim güçleşir. Özellikle kalkınma sürecinin yarattığı sosyal sorunların kökeninde, büyük ölçüde, dağılan değerler etkin olmaktadır. İşte bu durumda milli eğitim hizmetleri, değer dağılımını, devletin milli eğitim politikası ve amaçları doğrultusunda yönetmek, toplamak durumundadır. Özellikle milli eğitim amaçları, her eğitim kademesinde bireylerin davranış standartlarını belirler; bir açıdan bu amaçlar, devletin yaptığı yatırıma karşılık, eğitimin geliştirmesini beklediği insan tipini belirler. O halde, milli eğitim amaçlarının gerçekleşmesi, eğitim yoluyla insan davranışlarının milli çizgide birleşmesi, bütünleşmesi anlamına gelmektedir. Milli eğitim sistemlerinin evrensel özü budur. Dünyada, eğitimi ulusal yararları ile ters düşecek biçimde sürdürmeye razı hiçbir ulus yoktur. Her ülkenin eğitim politikası, kendi varlığının sürdürülmesine ve geliştirilmesine dönüktür.

Ülkemizde ise, eğitimin, Atatürk'çü çizgide bütünleşmesi ulusal varlığımız ve kalkınmamız için zorunluluk arz etmektedir. Atatürk, milli eğitimi, Türk ulusunun topeyün kalkınmasında bir çekici güç, bir lokomotif olarak benimsemiştir. Günümüzde eğitimi kalkınmanın yaratıcısı olarak gören eğitim filozofları, Cumhuriyet eğitiminin Türk toplumunda oynadığı rolü örnek göstererek savlarını desteklemektedirler.

EĞİTİM-İNSANGÜCÜ-KALKINMA ilişkisidir bu; temeli ülkemizde Atatürk tarafından 1920'lerde atılan ve 2000'lerde düşünürlerin yazdığı, çizdiği, bu ilişkidir. "Eğitimidir ki bir ulusu ya özgür, bağımsız, şanlı ve yüce bir toplum halinde yaşatır, ya da onu köleliğe ve yoksulluğa sürükler" derken Atatürk, eğitimin temel amacını da "Türkiye'nin ulusal varlığının, geleceğinin korunması" olarak belirlemiştir.

Atatürk, eğitimde birliğin, hufelerden, yabancı fikir ve sloganlardan, dış etkilerden arınmış, dil içerik ve yöntem açılarından Türk Ulusunun karakteriyle uyum gösteren bir tutumla gerçekleşeceğine inanır. Cumhuriyetin ilk 10 yılında çağdaş, bilimsel, laik, ulusal kalkınma ve birliğe dönük kuvvetli bir eğitim mekanizmasının temelleri atılmıştır. 1920'lerde söylenenler ve yapılanlar bugün dahi pek çok yönden ilerici karakterini korumaktadır. Bu genel öneriler ve fikirler Ulu Önder Atatürk'ün dehasını kanıtlamaktadır. Atatürk bugün her yönüyle gençtir, günceldir.

"Dünyada her şey için, medeniyet için, hayat için, muvaffakiye için, en hakiki mürşit ilimdir, fendir, ilim ve fen haricinde mürşit aramak gaffettir, cehalettir, dalalettir" dediği vakit, ilmin yol göstericiliğini, hayatı aydınlatacağını mürşit kelimesinde ifade ederken acaba niçin bununla yetinmeyerek en hakiki sıfatını eklemek lüzumunu hissetmiştir? Atatürk herhangi bir mesele ve fikir için kesin hükümler çıkarırken, gerekli olduğuna inandığı ve dikkati çekmeyi faydalı bulduğu yerlerde böyle kuvvetlendirici terimleri daima kullanmıştır. Atatürk, bu sözleriyle ilmin ilerleyişini her an izlemek gerektiğinin üzerinde durmuştur.

"Cumhuriyet, fikri hür, irfanı hür nesiller ister." diyerek biz öğretmenlere seslendiği vakit, "O", meseleleri yeni görüşlere ve bilgilere dayandırmıştır. Güzel söz, edebi cümle, hitabet insanları o an için duygulandırır, fakat bu sözlerde asıl geleceği aydınlatan fikirler yer alırsa, onların değeri yıllar boyunca kudretli kalır. İşte Atatürk'ün müspet ilim için söylediği sözler, bugün dahi yol gösterici niteliktedir.

Onu her zaman hatırlıyor, görüyor, fikir ve duygularını anlıyor ve hissediyoruz. Onun çizdiği yolda, eğitimciler olarak, iç ve dış düşmanlara karşı, ülkemizde birlik, dirlik, mutluluk ve refah yaratacak daha çok öğrenci yetiştirdiğimiz oranda, o'nun dile getirdiği görüşler aksiyona dönüşmüş olacaktır.

"Muallimler, yeni nesil sizin eseriniz olacaktır."

Misyonumuz

Cumhuriyetin temel niteliklerine bağlı,
evrensel değerlere sahip,
insan sevgisini temel alan,
yaşama ve
hedeflemiş olduğu yüksek öğretim programına hazır
bireyler yetiştirmek.

Vizyonumuz

Ülke geleceğini şekillendirecek,
bilimsel düşüncayı rehber edinmiş,
üretken ve çözüme odaklı bireylerin yetiştirilmesinde
öncelikli olarak tercih edilen bir kurum olmak.

Yapımı 2008 yılında tamamlanarak, ilk kez 2008/2009 Eğitim ve Öğretim Yılında 9. Sınıfa 120 öğrenci kaydı alan Çankaya Ayhan Sümer Anadolu Lisesi, 2010/2011 Eğitim ve Öğretim Yılında dört adet 9. Sınıf, 4 adet 10. Sınıf ve 5 adet 11. Sınıf olmak üzere toplam 13 şube ile eğitim ve öğretimine devam etmektedir.

Eğitim ve öğretimin kilit noktası olan sınıf ortamları, öğrenme etkinliklerinin en etkili ve verimli bir şekilde gerçekleştirilmesi amacıyla yönelik olarak biçimlendirilmiştir. Öğrencilerimizin bilgiye en kolay ve en hızlı şekilde ulaşip değerlendirmesine olanak sağlayacak teknik donanımlar ve demokratik bir öğrenme ortamı, geleceğimiz olan öğrencilerimizin öğrenme isteklerini artıran bir niteliktedir.

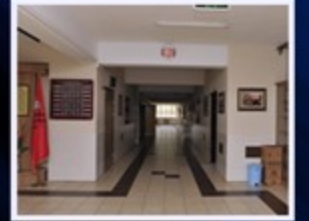
15 adet bilgisayara sahip olan bilgisayar laboratuvarı ders saatlerinde ve ders dışı saatlerde öğrencilerimizin ve öğretmenlerimizin araştırma ve çalışmalarını yürütebilecekleri bir ortam sağlamaktadır.

Öğrencilerimizin yeteneklerini ortaya çıkarmak ve geliştirmek işlevinin yanı sıra, onlara sanatsal duyuş ve düşünüş ortamı sağlamak amacıyla oluşturulan resim odası, düşünsel ve sanatsal üretimin verimini en üst düzeye çıkarma ilkesini benimsemiştir.

Dersleri deneylerle ve interaktif konu anlatımlarıyla işleme olanağı, öğrencilerin konuları daha etkili ve kalıcı olarak kavramalarında büyük öneme sahiptir. Deneyler yoluyla elde ettikleri birikimleri değerlendirerek, her yılsonunda yapılması düşünülen Bilimsel Proje yarışmasına hazırlanmaları hedeflenmektedir.

Yaparak ve yaşayarak öğrenme anlayışının temel alındığı laboratuvar çalışmalarında, öğrencilerimizin, öğretmenleri rehberliğinde hazırlayıp sunduğu deneyler, onları bilimsel düşünme ve araştırma yöntemlerine özendirme ve yönlendirmede etkili olmaktadır.

Her türlü temizlik ve hijyen kurallarına uymanın ön koşul olduğu okul yemekhanesi aynı anda 120 kişiye hizmet vermektedir.

Annemize

Dergimiz aracılığıyla okul düzeyinde düzenlenmiş olunan ve geleneksel hale getirilerek ülke düzeyine yayılması planlanan "Ayhan Sümer Anadolu Lisesi Şiiir, Öykü ve Ütopya Yarışmaları"nın ilki bu yıl düzenlendi. Seçici kurulumuz tarafından yapılan değerlendirmede dereceye giren şiiirlerimizi tüm annelerimize armağan ediyoruz.

ANNE

Ne zaman baksam yüzüne
Acıyı,
Ne zaman dokunsam yüreğine
Sevgiyi görürüm.
Alnında acının sayısız resmi
Geziliyor anne.
Güneşe bakan penceren olmadı,
Isınmadın.
Hüzün sana âşık anne.
Yüreğinde derin yaralar
Öylece yatar.
Uzandı mı sana elim,
Titrer ürkek kalbin.
Ben sana delice âşık
Anne
Hep sorarlar bana
Evlatlık mısın diye
Evet,
Ben senin karnında değil
Yüreğinde büyüdüm
Anne l..

Mehmet Akif KAVAZ 11 TM B

DIYAFON

Sinirlenip çıkmıştım evden,
Yaprak gibi titredim birden,
Keşke üzmeseydim seni,
Aç kapıyı gireyim annem.

Çaldım kapıyı dışarıdan,
Ses gelmiyor diyafondan,
Ayak sesleri geliyor,
Aç kapıyı gireyim annem.

Nereden geldi bu ayak sesleri,
Bir yabancınnın nefes alışverişleri,
Bana doğru mu geliyor?
Aç kapıyı gireyim annem.

Geldi burnunu çeke çeke,
Sordu sigaran var mı diye,
Yok dedim sinirlendi galiba,
Aç kapıyı gireyim annem.

Elim bir daha gitti diyafona,
İnanılmaz bir korkuyla,
Aldı elimi, hatırlamıyorum gerisini,
Aç kapıyı gireyim annem.

Anıl MADEN 11 TM B

BENİ BIRAKMA

Bir gün göçeceksin bu dünyadan
Önce sen belki
Belki ben...
Nasıl olacak bilmiyorum
Mezarına toprağı nasıl atarım
Nasıl feryat etmem
Tenimi ısıtan ellerin yokken
Göz yaşlarıyla yıkamaz mıyım toprağını
Sanılmaz mıyım mezar taşına
Bağrım delinene kadar
Akmaz mı göz yaşlarım
Küçük bir çocuğu annesi kucaklarken.

Ertuğrul VURAL 11 TM B

BUZLARDAN GÖZYAŞLARINA

Yanaklarından süzülürken, aylarla doldurduğu sabır
Bardağını taşıracak son damla,
Korkma bebek;
Tebessüm tutacaktır annenin ıslak kirpiklerinin ellerinden.
İlk adımın ayağı,
İlk kelimen bulutlara kaldıracak onu.
Kirpikleri çoktan kurumuş olacak.
Ama yeniden yaşartacaksın,
Sana parıldayan, sana titreyen o gözleri.
İlk topun patladığında sırtını sıvazlayacak,
İlk bisikletinden düşüşünde dizine koymak için elinde
Buzlarla bekleyecek.
Sonra eriyecek o buzlar;
Yaktığın ilk sigaranın ateşiyle yaşlara dönüşüp,
Annenin gözaltılarını dolduracaklar bir bir...
Takvimin yaprakları azalmaya başladığında,
İlk arabayı alacaksın.
O kıpkırmızı boyasının üstündeki çizikler,
Annenin alnındakileri anımsatacak sana.
Ona baston almak için çarşıya gittiğinde,
Ömrü hayatındaki en acı, en pahalı alışverişi yapacaksın.
Yapraklar bitmeye yüz tuttuğunda,
Takma dişlerinin yerini sorup,
Kendisine yatağına kadar eşlik etmeni isteyecek.
Ve bir gün yorgan yerine toprakla örteceksin üstünü.
Ağlatma sırası onda şimdi.

Barkın KENAN 11 TM B

Annemize

pazar

"Daha sabahın körü. Bu telefon sesi de ne böyle!" Fakat yanılmıştım. Sabahın körü falan değildi. Saat biri geçiyordu. Arayan ise annemdi. "Hey tatlım günaydın. Ben düşündüm de bugün pazar ve evde çok sıkılıyorum, beraber bir yerlere gitmemiz hoş olurdu." Babam öldüğünden beri annem sürekli sıkılma eğiliminde ve neredeyse her pazar günü beni arar. Ama benim yaşında biriyeniz pazar günü annenizle dışarı çıkmak en iyi seçenek sayılmaz. Özellikle de anneniz dedikodudan, örgü örmekten ve sıkıcı doğa yürüyüşlerinden hoşlanıyorsa. En azından örgüden vazgeçmesini isterdim. Küçükliğümden beri bana kazak, eldiven, atkı, örmeyi sürdürür ve sanki bu hediyelerden çok hoşlanacakmışım gibi bir beklenti ile tutuşturur elime. Elbette onu özmek istemem, kibarca gülümserim ama sanırım görmek istediği tepki, küçükken yaptığım gibi sevinç çılgınlıkları atarak hoplayıp zıplamam. Annem eskiden beri duygusaldır. Eğer sofradan kalkarken ona "eline sağlık" demezseniz bile kalbi çok kırılabilir. Neyse ki bu özelliği bana geçmemiş. "Anne, gerçekten çok isterdim. Fakat bugün için Buse'ye sözüm var." Annem derin bir nefes aldı ve "Ben de gelsem. Hem zaten Buse beni sever. Hava çok güzel ve evde kalmak istemiyorum," dedi. Bence hava güzel falan değildi. Garip bir serinlik vardı ve bana göre hava gerçekten sıcak olmadıkça güzel sayılmazdı. "Anne evet haklısın. Fakat Buse ile iş görüşmesi yapacağız. Eminim çok sıkılırsın." Annemin sesinde gerçek bir hayal kırıklığı sezdirdim. "Peki kızım. Kendine dikkat et." dedi ve kapattı.

Aslında annem telefonu kapattıktan hemen sonra uyumaya devam etmeyi planlıyordum ama konuşma o kadar uzun sürdü ki uykum kaçtı. Ben de kalkıp iki sokak ötedeki kafede kahvaltı etmeye karar verdim. Bu kafeyi seviyorum. Harika bir kokusu var ve leziz omlet yapıyorlar. Tam o büyüğü omletin hayalini kurarken telefonumun çalmasıyla irkildim. Selma arıyordu. "Alo, Deniz biliyorum bugün pazar fakat Ceyda'nın oğlu hastalanmış. Müdire hanım seni çağırmanı istedi." Selma'nın babası ve babam çok yakın arkadaşlıklar. Fakat onlar arkadaşken Selma ile pek konuşmazdık.

Arkadaşlığımız, babalarımız balık tutmağa giderken kaza yapıp öldüğünde başladı. Aynı şeyleri yaşıyor olmak bizi çok yakınlaştırdı. Aynı iş yerinde çalışmaya başlamamız da bu yakınlığı iyice artırdı. İş yerinden beni çağırılmaları gerektiğinde Selma'ya aratırlar. Çünkü onun telefonuna yanıt vereceğim kesindir. Sonuçta en yakın arkadaşınız sizi eğlenmek için dışarı ya da sıkıcı iş saatleri için iş yerine çağırabilir. Ve ben her zaman şansımı denerim. Elbette telefona yanıt verdiğim için hemen iş yerine gitmeliydim. Gazeteci olmanın en kötü yanı buydu işte. Tatil gününüzde bile aniden aranıp çağırılabilirsiniz. Ofis kapısından girdiğimde son üç yıldır en fazla aldığım kokuyu içime çektim: kâğıt, bisküvi, kahve kokuları... Normalde en ağır kahve kokusu basar fakat bugün çoğu kişinin izin günüydü. Dolayısıyla kahve kokusu da azdı. Selma çalışırken hep takındığı ciddi yüz ifadesini takınmış, bilgisayarda bir şeyler yazıyordu. "Hey selam. İşler yoğun mu?" Beni görünce gülümsedi. "Aslında pek sayılmaz. Fakat müdire hanım her an bir haber çıkması ihtimaline karşı senin gibi bekar ve çok yönlü bir eleman bulunması gerektiğini düşünüyor." Çok yönlüden kastı fotoğraf çekebilme ve yazı hazırlama yeteneklerimin bir arada bulunması. Bu şirkette bunların ikisini birden yapabilen bir tek ben varım. Bu durum bazen başıma bela olsa da önemli bir eleman olmak hoş.

Selma'yı görmenin mutluluğuyla ve iş yerinde olmanın sıkıntısıyla yerime oturdum. Selma'yla birbirimize o kadar benziyoruz ki; mesela canımız sıkkın olduğunda suratımıza yapmacık bir gülümseme yapıştıramayız ikimiz de. "Selma canın neye sıkkın?" "Sadece tatil günü burada olmayı sevmiyorum. Seninki neye sıkkın?" Elbette cevabı biliyordum. Bu nezaketen sorulan bir soruydu. "Aynen ben de öyle. Sabah öyle hayaller kurmuştum ki annemi bile dışarı çıkarmayı reddettim." Bir kahkaha patlattı. "O kadar benziyoruz ki, bazen ikiz olduğumuzu düşünüyoruz. Beni de sabahın köründe annem aradı. Yanıma gel diye tutturdu. Ama bilirsin işler var." "Ah evet anlıyorum. Aslında keşke annemle arkadaş olabilselerdi." Annemle Selma'nın annesi oldukça zıttır. Arkadaş olmaları için ne kadar çabaladıysak da bir türlü başaramadık. Biz böyle konuşmaya dalmışken müdire hanım içeri girdi: "Deniz hanım acil bir haber var, oraya gitmeni istiyorum. Orta yaşlı bir bayan evinde intihar etmiş."

Al sana sıradan bir haber. Fakat Müdire Hanım istiyorsa gitmek zorundaydım. Hemen yola koyuldum. Çok kısa bir süre sonra olay yerindeydim. Müthiş bir karmaşa yaşanıyordu. Polisler etrafı sarmıştı. Bir kadın yere oturmuş çılgın gibi ağlıyordu. Sonunda cesedi, örtülü bir şekilde dışarı çıkardılar. Ben de birkaç fotoğraf çektim. Şimdi sıra olayla ilgili bilgi toplamaya gelmişti. Komşularla konuşmak elbette polisle konuşmaktan daha kolaydı. Fakat şu deliller gibi ağlayan kadınla konuşmak gibi bir niyetim yoktu. Ben de köşede durup etrafa endişe ile bakan, fakat ağlamayan bir bayanın yanına yaklaştım. İlk sorum elbette kurbanın ismiydi. Cevap o kadar hızlı ve beklenmedik şekilde geldi ki, birkaç saniye nefes bile alamadım. İsmi kavradığımda ise her şey daha kötüydü. Selma'nın annesi Meral Hanım intihar etmişti! Sanki damarlarımdaki kan vücuduma baskı yapıyor gibiydi. Midem bulanıyordu ve nefes almak giderek güçleşiyordu. Karanlık... Karanlık... Ağlıyorum, yere çökmüş acı içinde ağlıyorum. Sonra karşıda annemi görüyorum, meleksi bir edayla bana yaklaşıyor. O kadar genç ve güzel ki... Bana yaklaşıyor. Yumuşacık elleriyle beni kucaklıyor: "Ağlama her şeyim. Bir şey olmadı. Ben buradayım." Sesinin tınısı o kadar hoş ki, içim ısınıyor, korkmuyorum artık. Fakat sonra birden annem kaybolmaya başlıyor, parmak uçlarından başlayarak yavaş yavaş yok oluyor. Bağırıyorum, ağlıyorum, onu tutmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Şiddetli bir sarsıntıyla gözlerimi açtım. Hiç tanımadığım üç insan silüeti bana bakıyordu. "İyi misiniz bayan?" Anladım, bayılmış olmalıyım. Öfke, korku ve acı ile ayağa fırlayıp arabama koşmaya başladım. Lütfen çabuk, çabuk! Eve daldığımda annem korkuyla içerden seslendi: "Deniz beni çok korkuttun. Neden gelmeden önce aramadın?" Titriyordum. Gözlerimdeki yaşlardan önümü göremez olmuştum. Ufak bir iniltiyle "Anne" diyebilirdim sadece. Annem hemen koştu. Bana sarıldı ve tıpkı küçükliğimde olduğu gibi yere oturup beni kucağına aldı. O kadar yumuşaktı ki... Kokusu bir çiçek bahçesini andırıyordu. Saatlerce ağladım. Annem ise beni öptü, öptü... "Seni her şeyden çok seviyorum. Her pazar dışarı çıkalım, olur mu anne?"

Selmin Eda ÖRENAY 11 TM B

kendimize mektuplar

YORULUR MUSUN DÜŞÜNMEKTEN?

Suya yeni atlamış ördek gibi çırpınmak mıdır canını acıtan? Hep "Bu sefer tamam," dediğinde her tuttuğun şeyin olduğu gibi mutluluğun elinde kalması mıdır seni üzen?

Peki, sürekli gülmek midir mutluluk? Gözlerinden yaşlar gelinceye kadar, karnına ağır girip beynin bir dolmuş gibi sarsılıncaya kadar gülmek midir mutluluk?

Bir şeyleri görmezden gelmek midir pozitif düşünce? Beynini kandırmak mıdır pozitif düşünce? Milyonlarca insanın yaşam tarzına göre hayatına yön vermek midir uyum sağlamak? Nasıl yaşarsın hayatı?

Bazen otostop çeken küçük kız misali kiminle nereye gittiğini, ne olacağını bilmesen de yoluna devam etmek zorundasındır.

Kocaman masmavi denizde bir balıkçı teknesi gibi savrulursun rüzgârda. Rüzgâr seni nereye götürse oradasındır. Altında hangi balığın bulunduğunu, sana ne yapacağını bilemezsin. Ama tüm bunlara rağmen içinde bulunduğun sessizlikten mutluluğu tadabiliyorsan, yaşamayı biliyorsun demektir.

Yoksa uçurtma mısın sen? Rüzgârda birileri yön verir sana, savrulursun soldan sağa amaçsızca. Belki de bozuk uçurtmalardansındır. Her seferinde yere çakılırsın, azıcık yükseldiğinde ağaca takılırsın. Arkandan ağlayan küçük çocuk sesine rağmen sınırsız tutunursun dallara, inmezsin ağaçtan.

Belki de bir oyun hamurusun. Birileri senden gülen bebek, gözyaşı, pasta börek yapar; sonra bozar, yılan yapar. Senin sahibin o. Şekil alabilirsin, katlanabilirsin nasıl olsa. Zamanla kuruyup parçalanırsın. Yeni hamur alınır, bu sefer kurumayanından. Sen mi normalsin yoksa deli diye adlandırılan kişiler mi? Bir akıl hastanesinden nasıl gözükürsün? Gülerler mi sana sürekli düşündüğün için, zamanın kölesi olduğun için?

Peki tanıştın mı kendinle? İyi misin, kötü müsün? Kimlerin canını yaktın, kimlerin yüzünü güldürdün? Kimlerin hayatına nasıl yön verdin? Hep etrafına mutluluk mu saçtın; yoksa depresif soğuk insanlardan biri misin?

Pembe gözlük taktın mı? O gözlüğü çevrendekilere taktırdın mı? Yoksa deli olarak mı bilirler seni? "Her şeye rağmen hayat güzel!" dediğin mi yankılanır etrafta?

Belki de mutluluk her sabah aynaya bakıp kahkaha atarak güne başlamaktır. En saçma şarkıları o kötü sesinle bağıra bağıra söyleyebilmek, herkesin tepki gösterdiği çığlıklarını gözü kapalı yapabilmek.

Sen keşfettin mi mutluluğun sırrını? Bence mutluluk: Bu yazıyı okuyanın yüzündeki o tanımlanamaz ifadeyi düşünüp gülümseyebilmek, içinizdekilerin hepsini kâğıda dökmeye başlayıp sonlara geldiğinizde yazıyı toparlayamamaktır.

Her an gülümse, boşver ne düşündüğünü bilmesinler. Her şeye rağmen patlat bir kahkaha, bırak neden güldüğünü merak etsinler.

İrem DÜŞÜNMEZ 10 A

KISKANÇLIK

İnsanın yaratılışında var olan kıskançlık duygusu, kişilere, toplumlara göre farklılıklar gösterebiliyor. Kişinin yetiştirilmesinde ve yetiştirme ortamında da bu duygu etkilidir. Aslında her insanda az çok olan bu duygu kimi insanda korkunç boyutlara ulaşır etrafındakilere ve kendisine bile zarar verebiliyor. Belki de çocukluk ve gençlik dönemlerinde görmezden gelinen veya bastırılan bu duygu, daha sonra o kişinin bile farkında olmadan kişiliğine yerleşiyor. Bu gerçekten korkutucu oluyor. Kimi insan aşırı kıskanılmayı güvensizlik olarak algılasa da, böyle düşünmesinde en etkili olan, kıskanan kişinin verdiği tepkidir. Atalarımızın da dediği gibi; her şey yerinde ve zamanında güzel olur. Eğer karşımızdaki insana güveniyorsak, aşırı kıskançlığa hiç gerek yok. Kıskançlığın kendimize ve karşımızdakine zarar vermesini engellemeliyiz. Toplum olarak, kıskançlık duygumuz biraz baskın. Bu da çok çirkin boyutlara ulaşır ve cinayete kadar gidebiliyor. Eğer önlenemiyorsa uzman kişiler tarafından minimum düzeye indirilmeli. Bir de kıskançlığı başkalarının kötülüğünü düşünerek gerçekleştirmeyelim. Tamam, her insan imrenebilir, ben de böyle olmalıyım, diyebilir. Ama kendisinin iyi, karşısındakinin kötü olmasını istemesi çok büyük ayıp ve saygısızlıktır. Kendi de bir gün aynı duruma düşebilir. Her zaman hedefimiz, daha iyi olmak olmalı. Ama kıskançlığın ilişkilerimizi bozmasına izin vermemek şartıyla!

MUTLULUK

Mutluluk nedir? Mutluluk zor bulunan bir şey midir? Mutlu olabilmek için bir sıcak gülümseme, yaşamımızdaki güzel şeyleri keşfedip tadını çıkarmak. İşte bunların hepsi harika şeyler. Mutluluğu başkalarında aramayalım. Kendi içimizde arayalım. Mutlu olmamak için özümüzde hiçbir engel yoktur. İnsanlarla, dostlarımızla, ailemizle ve çevremizle olan ilişkilerimizde, her şeyde ayrı bir güzellik vardır. Hayata bir kere gelmişiz. Onu da doya doya, mutluluk ve huzur içerisinde yaşayalım. Mutlu olmak kimileri için çok zordur. Kimileri için ise çok kolay. Mutluluğu kolay yakalayan insanlar hayatta, gelecekte daima başarılı olurlar.

Mutlu olabilmenin birinci koşulu insanları sevmektir. Çünkü bütün insanlar gerçekten kardeşler. Önümüze elbette zor ve kötü günler çıkacaktır. Bu can sıkıcı şeyler bizim mutluluğumuzu bozmaya çalışan soyut alanlardır. İşte asıl mutluluk zor günlerde kendini gösterip, gelecek için doğru kararlar verip hayata gülümseyerek bakmaktır. O zaman neden duruyoruz ki? Su gibi akıp giden zamanın içinde ne kadar çok mutlu gün yaşarsak daima güçlü ve geleceğe bakan bireyler oluruz.

Ecem Ayşen GÖKALP 11 TM B

"ÇANAKKALE VÂRİSLERİ"

18 Mart, Çanakkale Zaferi' nin yıldönümü olmasının yanı sıra aynı zamanda şehitlerimizi anma günüdür. Bir minnet borcunun ifade edildiği gündür. Bu onları yalnızca bu gün hatırladığımız gün değil içimizde sürekli yaşattığımız duygu ve düşüncelerimizi milletçe hep birlikte ve aynı anda paylaştığımız gündür.

Çanakkale, anlatılması neredeyse olanaksız gibi görünen olağan üstü acı, hüznü, azim ve fedakârlık "öyküleri" ile doludur. Ama onlardan bize kalan sadece acılar ve hüznüler değildir. Bu gün bizler kahramanlıklarıyla, azimleriyle, vatan sevgisi dolu yürekleriyle, kısacası her şeyiyle Çanakkale'nin "vârisleri" yız. Aynı duygularla ve düşüncelerle, aynı sevgiyle bu gün de ülkemiz için şehitler veriyoruz. Halen hüznü "öyküler" yaşıyoruz. Aşağıda sizinle de paylaşmak istediğim ve son yaşadığım hüznün, gerçekten son hüznün olması dileğiyle.

18 Mart 1970 tarihinde doğduğu için adını Zafer koydular. Bir anma ve kutlama günüydü. İsmine yakışır bir yaşam sürdürdü. Her zaman kendisi ile gurur duyulan biri oldu. Adına yakışır bir meslek seçti ve subay oldu. Pek çok zorlu görevlere gitti yurt içinde ve yurt dışında. İyi derecede yabancı dil biliyor, siyasal bilgiler alanında da mastır yapıyordu. İki çocuğu ve en az kendisi kadar gurur duyulacak bir eşi vardı. Ailesini çok sevmesine rağmen görev aşkı onun için her zaman daha üstündü. Bence "Görev aşkı" nitelemesi gerçek anlamını Zafer' de buluyordu.

Komando subaydı. Arkadaşlarının anlattıklarına göre, paraşütle uçaktan atlarken aşağıdakilerin "Haydi aç artık Zafer!" şeklindeki uyarılarıyla paraşütünü hep son anda açmış. Sonra bir gün...

Şehitlerin ölmediğini söylerler. Doğruymuş. Hiçbirimiz öldüğünü kabul etmedik. Ölüm haberini aldığımız gece sabaha kadar "Hayır, ölmedi yanılmışız." haberini bekledik.

Sabah onu karşılamak için yola çıktık. İlk kez bir şehit cenazesine katıldım. Bayrağa sarılı tabut top arabasına alınırken kendimi çok kötü hissettim. Eşinin ve çocuklarının arabanın önündeki mağrur halini hiçbir zaman unutmayacağım.

Kocatepe Camisi' nin avlusunda yapılan törende eşinin elini sıkı sıkı tuttum; metanet, dayanma gücü diledim. Cebeci Mezarlığı'na geldiğimizde iki şehit daha vardı. Aynı anda toprağa verildiler. Herkes duası etti ve vedalaştı. En son eşi vedalaştı. Onları, onsuz yaşayacakları bir hayat bekliyordu artık.

Zafer'in Mastır Diplomasını bize teslim ettiler. Ama cesaret edip eşine veremedik.

Zafer'in nezdinde tüm şehitlerimizin ruhu şad olsun.

Gamze ÖNCÜ

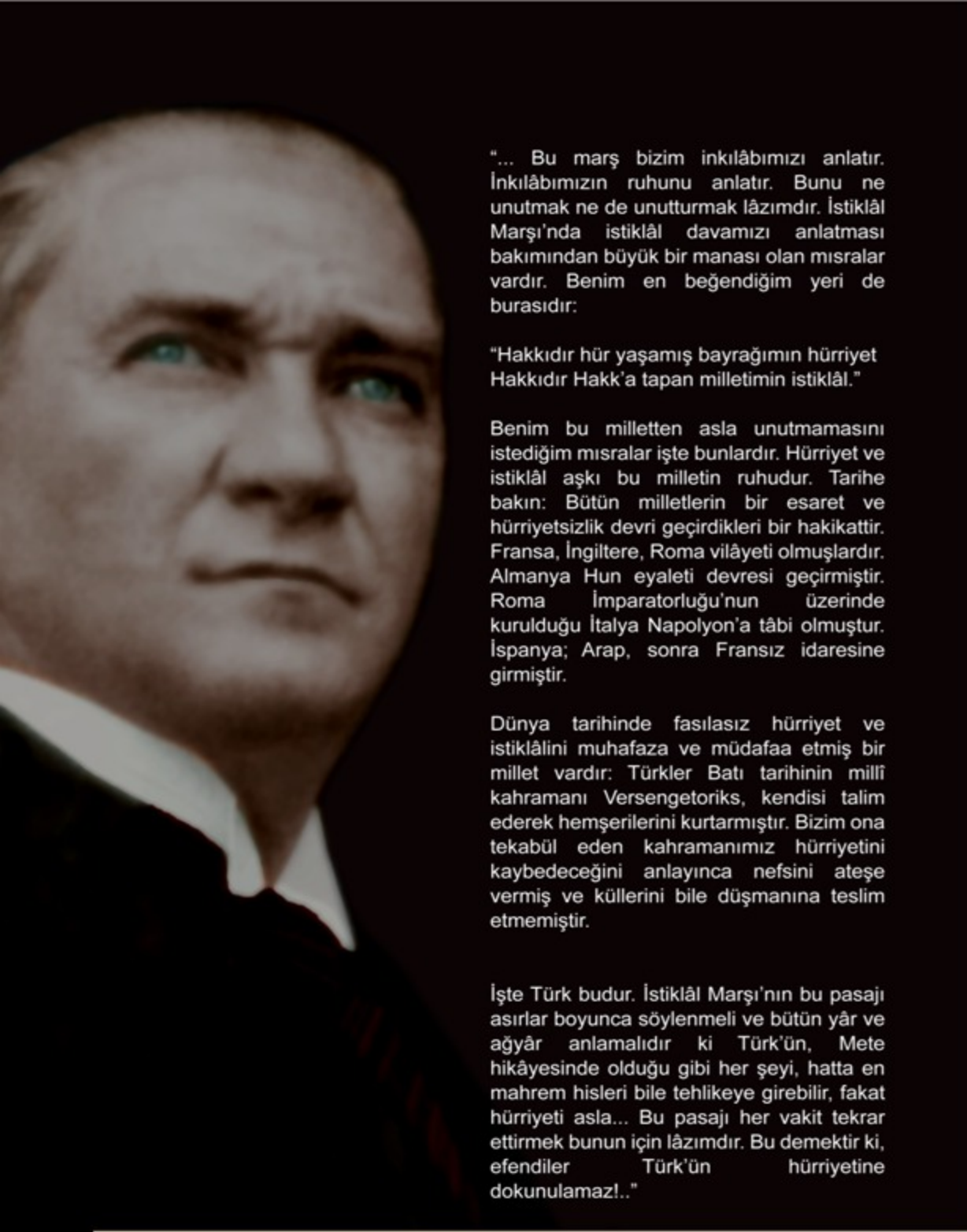
ZAFER TÜRKÜSÜ

Yaşamaz ölümü göze almayan,
Zafer, göz yummadan koşana gider.
Bayrağa kanının alı çalmayan,
Gözyaşı boşana boşana gider!
Kazanmak istersen sen de zaferi,
Gürleyen sesinle doldur gökleri,
Zafer dedikleri kahraman peri,
Susandan kaçır da coşana gider.
Bu yolda herkes bir, ey delikanlı,
Diriler şerefli, ölümler şanlı!
Yurt için dövüşen başı dumanlı,
Her zaman bu şandan, o şana gider.

Faruk Nafiz ÇAMLIBEL

ÇANAKKALE

Övün, ey Çanakkale, cihan durdukça övün!
Sen savaşa girince mızrakla, okla, yayla,
Ömründe göstermedin bin düşmana bir düğün.
Karşına çıktı düşman çelikten bir alayla.
Sen bir büyük milletin savaşa girdiği gün,
Sen topun donanmayla, tüfeğin bataryayla,
Başına yüz milletin üşüştüğü yersin.
Neferin ordularla boy ölçüştüğü yersin.
Nice tüysüz yiğitler yılmadı cenk devinden,
Bir destana benziyor senin bugünkü halin.
Koştu senin koynuna çıkar çıkmaz evinden.
Okurken duyuyorum sesini ihtilalin.
Sen onların açtığı bayrağı alevinden,
Övün, ey Çanakkale ki sen Mustafa Kemal'in
Kaç bayrağın tutuşup yere düştüğü yersin!
Yüz milletle yüz yüze ilk görüştüğü yersin!

"... Bu marş bizim inkılâbımızı anlatır. İnkılâbımızın ruhunu anlatır. Bunu ne unutmak ne de unutturmak lâzımdır. İstiklâl Marşı'nda istiklâl davamızı anlatması bakımından büyük bir manası olan mısralar vardır. Benim en beğendiğim yeri de burasıdır:

"Hakkıdır hür yaşamış bayrağımın hürriyet
Hakkıdır Hakk'a tapan milletimin istiklâl."

Benim bu milletten asla unutmamasını istediğim mısralar işte bunlardır. Hürriyet ve istiklâl aşkı bu milletin ruhudur. Tarihe bakın: Bütün milletlerin bir esaret ve hürriyetsizlik devri geçirdikleri bir hakikattir. Fransa, İngiltere, Roma vilâyeti olmuşlardır. Almanya Hun eyaleti devresi geçirmiştir. Roma İmparatorluğu'nun üzerinde kurulduğu İtalya Napolyon'a tâbi olmuştur. İspanya; Arap, sonra Fransız idaresine girmiştir.

Dünya tarihinde fasılasız hürriyet ve istiklâlini muhafaza ve müdafaa etmiş bir millet vardır: Türkler Batı tarihinin millî kahramanı Versengetoriks, kendisi talim ederek hemşerilerini kurtarmıştır. Bizim ona tekabül eden kahramanımız hürriyetini kaybedeceğini anlayınca nefsinin ateşe vermiş ve küllerini bile düşmanına teslim etmemiştir.

İşte Türk budur. İstiklâl Marşı'nın bu pasajı asırlar boyunca söylenmeli ve bütün yâr ve ağyâr anlamalıdır ki Türk'ün, Mete hikâyesinde olduğu gibi her şeyi, hatta en mahrem hisleri bile tehlikeye girebilir, fakat hürriyeti asla... Bu pasajı her vakit tekrar ettirmek bunun için lâzımdır. Bu demektir ki, efendiler Türk'ün hürriyetine dokunulamaz!.."

İstiklâl Marşı' nın Kabulü

Mehmet Akif ERSOY' un ölümünün 75. ve İstiklal Marşı'nın kabulünün 90. yıl dönümü olan 2011 yılı, "Mehmet Akif Yılı" ilan edildi.

İstiklal Marşımız, yurdumuzun düşman işgaline uğradığı felaket günlerinde hazırlandı. Saldırgan düşmana karşı Anadolu'da tutuşan heyecanı koruyacak, vatan sevgisini ve inancı canlı tutacak bir marşın hazırlanması düşüncesi, Genel Kurmay Başkanı İsmet Paşa'dan geldi. Millî Eğitim Bakanlığı da bu düşünceyi benimseyip bir yarışma düzenledi. Beğenilen güfte için 500 lira ödül verilecekti. Yarışma için 734 şiir gönderildi. Bir kurulca bunlar titizlikle incelenip 6 tanesi ayrıldı. Ama hiçbir beğenilmedi; marş olacak değerde bulunmadı. O zaman Burdur Milletvekili olan Mehmet Akif'in para ödülünden rahatsızlık duyduğu için yarışmaya katılmadığı öğrenildi. Böyle bir marşın ancak, Mehmed Akif Bey tarafından yazılabileceğine inanan zamanın Maarif Vekili Hamdullah Suphi, 5 Şubat 1337, Milâdî 1921 tarihinde kendisine şu mektubu yazmıştır:

"Pek aziz ve muhterem efendim, istiklâl marşı için açılan müsabakaya iştirak buyurmamaklarındaki sebebin izâlesi için pek çok tedbirler vardır. Zât-ı üstadanelerinin matlûb şî'ri vücûda getirmeleri maksadın husûlî için son çâre olarak kalmıştır. Asl endişenizin icâbettığı ne varsa hepsini yapınız..."

İşte böylece yazılmaya başlanan ve 48 saatte bitirilen İstiklâl Marşı, imzasız olarak Millî Eğitim Bakanlığının seçici kuruluna sunuldu. Millî Eğitim Bakanı Hamdullah Suphi, daha önce seçilen 6 şiirle birlikte yeni şiiri ordu komutanlarına gönderdi. Onlardan, şiirlerin askerlere okunmasını, beğenilenleri sıralamalarını istedi. Komutanlar, kısa sürede sonucu bildirdiler: Hepsi de Mehmet Akif'in şiirini birinci sıraya almıştı. Bundan sonraki iş, İstiklal Marşı'nı T.B.M.M' ye getirip kabul ettirmektir. Marş, ilkin Meclis'in 1 Mart 1921 günü yaptığı ikinci oturumunda ele alındı. Başkan Mustafa Kemal'in söz vermesi üzerine Hamdullah Suphi kürsüye gelerek, sık sık alkışlarla kesilen şiiri okudu ve son seçimin Meclis'e ait olduğunu söyledi. O gün oylama yapılmadı. Şiirle ilgili konuşmalar ve oylama, Meclis'in 12 Mart 1921 günü öğleden sonraki oturumunda yapıldı. Bazı milletvekilleri, bir komisyon kurularak şiirin yeniden incelenmesini, bazıları da hemen görülüp karara bağlanmasını istediler. Uzunca tartışmalardan sonra, şiirin kabulü için verilen 6 önerge benimsendi ve İstiklâl Marşı oy çokluğuyla kabul edildi.

Şiirin bestelenmesi için açılan ikinci yarışmaya 24 besteci katıldı. 1924 yılında Ankara'da toplanan seçici kurul, Ali Rifat Çağatay'ın bestesini kabul etti. Bu beste 1930 yılına kadar çalındıysa da 1930' da değiştirilerek Cumhurbaşkanlığı Orkestrası Şefi Osman Zeki Üngör' ün 1922' de hazırladığı bugünkü beste yürürlüğe kondu. Marşın armonisini Edgar Manas, bando düzenlemesini İhsan Servet Küncer yaptı.

Mehmet Akif Ersoy, 20 Aralık 1873' te İstanbul'da doğdu. Mili Mütareke döneminde kurtuluş hareketine destek verdi. Ankara Hükûmeti'nin kurulmasından sonra Burdur Milletvekili olarak meclise girdi. İstiklal Marşı için açılan yarışmaya giren Mehmet Akif Ersoy, 724 şiir arasından yarışmayı kazandı. 18 Mart 1921'de kabul edilen şiir, 1924 yılında Osman Zeki Üngör tarafından bestelenerek "Türkiye Cumhuriyeti'nin Milli Marşı" olarak ilan edildi.

1895 yılında ilk eseri olan 7 beyitlik gazeli "Kur'an'a Hitab", Servet-i Fünun Gazetesi'nde yayınlandı.

Aynı yıllarda Maarif Dergisi' nde ve Resimli Gazete' de şiir yazıları ile Arapça, Farsça ve Fransızca'dan yaptığı çevirilen yayınlandı. 1908-1910 yılları arasında "Sırat'ı Müstakim" dergisinde yazdığı dönem en ünlü şiirleri "Küfe" ve "Seyfi Baba" yayınlandı.

Mehmet Akif Ersoy'un en önemli eseri olan "Safahat", 7 kitaptan oluşmaktadır.

1911 yılında yazdığı birinci bölümde osmanlı toplumunun meşrutiyet dönemini;

1912 yılında yazdığı "Süleymaniye Kürsüsünde" adlı ikinci kitapta, Osmanlı aydınlarını işlemiştir.

1913'de Safahat'ın üçüncü bölümü olan "Halkın Sesleri"ni ve

1914 yılında dördüncü bölüm "Fatih Kürsüsünde"yi yazdı. Ardından 1917 tarihli "Hatıralar" ve

I. Dünya Savaşı hakkında görüşlerinin yer aldığı 1924 tarihli "Asım"ı yazdı.

Son ve 7. bölüm olan "Gölgeler"i 1933 yılında yazdı.

Şiirlerinin toplu olarak yer aldığı 7 kitaplık eserine "İstiklal Marşı'nı koymayarak bu eserini Türk Milleti'ne armağan etmiştir.

27 Aralık 1936' da İstanbul'da vefat eden Millî Şairimizin mezarı Edirnekapı Şehitliği'nde bulunmaktadır.

Taylan KAYA
Tarih Öğretmeni

Sarıkamış' tan Sina' ya...

Osmanlı İmparatorluğu'nun yıkılıp yok oluşunu ve yıkıntıları üzerinde bağımsız yeni bir Türk Devleti'nin kurulmasını hazırlayan I. Dünya Savaşı, dünya tarihi açısından olduğu kadar, Türk Tarihi açısından da büyük önem taşır. Bu savaşın çıkışı, olayların büyük bir savaşa doğru akışı, Osmanlı İmparatorluğu'nun bu savaşa sürükleniş, tarihsel bir gelişimin sonucudur. Bu savaşta tarihinin en zor günlerini yaşayan milletimiz vatan ve toprak söz konusu olunca ne kadar kahraman, ne kadar fedakâr olduğunu bütün dünyaya bir kez daha göstermiştir. Bu kahramanlığın ve fedakârlığın sadece birkaç örneği belirtilmiştir:

Doğu cephesinde Rus taarruzu 30 Ekim 1914'te başladı. Ruslar sınırı geçerek Pasinler'e kadar ilerledi. Rusları Köprüköy'de durduran 3. Ordu Komutanı Hasan İzzet Paşa mevsim şartları itibarıyla ileri taarruza geçemedi. 14 Aralık 1914'te Köprüköy'e gelen Enver Paşa 3. Ordu Komutanlığını üstlendi. Enver paşa Sarıkamış – Erzurum arasındaki Rus ordusunu 9. ve 10. Kolordular ile geriden kuşatmayı planladı. 11. Kolordu da Rusları cepheden sıkıştırıracaktı.

Şimdi olan biteni tarih ağzı açık seyredecektir. Harita üzerinde mükemmel olan plan ne yazık ki -40 derecede kaskatı kesilecek, 22 Aralık 1914 – 15 Ocak 1915 tarihleri arasında yapılan "Büyük Sarıkamış Çevirme ve Kuşatma Harekâtı" kanlı bir ağıta dönecektir.

Harekât sırasında 9. Kolordu, Soğanlı dağlarında 10. Kolordu Allahuekber dağlarında mahvoldu. Kar, tipi ve korkunç soğukta binlerce askerimiz donarak öldü. Binlerce askerimiz yaralandı, uçurumlardan düştü, hastalandı veya yerini kaybetti. Elleri ayakları donarak koptu, yüzleri yandı, çürüdü.

Soğanlı ve Allahuekber dağlarında, bazı tarihçilere göre 30 000, felaketin tanıklarına göre ise 40 000 Mehmetçik şehit olmuştur. Donarak şehit olan askerlerimizin sırt çantalarından çıkan yiyecek birer avuç kavrulmuş arpadır.

Sina Cephesi Süveyş Kanalı'na (Suriye - Filistin) girilen askeri harekâtı kapsar. Osmanlı ordusunun amacı Süveyş ve Mısır alıp İngilizlerin Hindistan'la ilişkisini kesmekti. Süveyş kanalına hücum edilebilmesi için Sina çölünün geçilmesi gerekiyordu.

3. Türk Ordusu 1915 kışında Doğu Cephesi'nde -40 derecede donmuştu. Haziran 1915'te Sina'da sıcaklık, gölgede 60 dereceydi. Sarıkamış'ta ayazın düşürdüğü kollar Sina'da sıcaktan eriyordu.

ORAYA KADAR YOL VAR MI?

ORAYA KADAR YOL VAR MI?

İzmir'in Seferihisar ilçesi Tepecik köyünden Çoban Hüseyin'in oğlu cepheden dönmedi. Hüseyin, oğlunun Rusya'da esir olduğunu öğrendi. Onun İstanbul'daki yetkililere yazdığı mektup başlı başına bir tarihtir. İzdıraplarımızın tarihi...

" 11 Kasım 1919"

Muhterem Efendimiz,

Anadolu'nun sakin bir köyündenim. Kendim 18 sene kâh Romanya hudutlarında, kâh Karadağ'ın balçık ve amansız kayaları arasında, tam 18 sene vatanıma göğsümü siper ettim. Yılmaz, üşenmez, yorulmaz bir azim ile çalıştım. Uzun zaman geçti, köyüme döndüm. Koyunlarımla, kuzularımla, çocuklarımla tam yirmi sene huzur ve sükûn içinde yaşadım. Fırtınalı, merhametsiz bir gün bana haber verdiler ki, hain bir kurşun oğlumu ulu dağlar arasında kurtlara ve kuşlara terk etmiş.

Buna öyle kederlendim ki ne söyleyeyim? Efendimiz, gözümde dünya, gözü kör, aklı aptal edecek bir derecede karardı. Fakat günler, aylar, yıllar ne yapmaz ki... İkinci oğlum artık teselli oldu.

Bu da büyüdü, memleketine hizmet zamanı geldi. Aldılar, gitti uzaklara. Köyünden, kendi memleketinden, vatanından dışarı çıktı; dağlarda, çöllerde ve bozlarda çalıştı. İki sene tatlı, güzel hikâyelerini anlatan mektupları geldi. Ondan sonra bekledim, bekledim; esen rüzgârlara, geçen bulutlara, doğan güneşlere sordum.

Hiçbirisi bana bir şey demedi... Bir gün "savaş bitti" dediler. Bütün köylü çocuklarıyla bekledik. Lakin beklentimiz boşa çıktı. Bu kadar gidenlerden bir tek kişi döndü; sordum, bana haber verdi. Oğlum Kafkas'ın kuzeyinde İstavrapol şehrinde zengin bir Moskof'un hizmetçisi imiş.

Vatanına bu kadar hizmetten sonra düşmanına hizmet etmesi bana çok ağır geldi.

Ne vakit gelecek diye sordum, aradım. Şanlı Türk Hükûmeti son zamanlarda parasız ve zayıf düşmüş, bunun için esirlerini Rusya'dan getirtemiyormuş. Ben düşündüm, hem hükûmete yardım, vatana hizmet ve hem de oğlumu kurtaracak bir çare buldum.

Bizzat gidip oğlumu buraya getirmek!

Fakat oraya kadar yol var mı? Gidilir mi? Navlun ücreti ne kadar? Bunu anlayamadım.

Bu vatan hizmeti ile fedakârane çalışan heyetinizi biliyordum.

Bunun için başınızı ağrıtan şu uzun mektubu yazmaya karar verdim.

İradenize müracaat ediyorum.

Acaba oğlumun yanına gidip onu getirebilir miyim?

Oraya kadar yol var mı?

Navlun ücreti kaç kuruş? Ne gibi düşüncelere ihtiyaç vardır?

Şu Anadolu köylüsüne merhamet, beyefendi hazretleri."

"(Cepheden mektuplar. s.94)

Yüreğimiz oğluna kavuşabilmek için Seferihisar'dan Rusya'ya yol soran Çoban Hüseyin'in evlat hasretine, ıstıraplarına karşı bugün kendini sorumlu hisseden yüreklerin olsun.

SARIKAMIŞ

Sarıkamış, Altın Bulak
Soğanlı' yı biz ne bilek
Bizim uşak gıyık gezer
İşlikte de, kara yelek

İbrişimin kozaları
Battı Avşar kazaları
Sarıkamış'ta ölmüşler
Gonca gülün tazeleri

Yüzbaşılar, binbaşılar
Tabur taburu karşılar
İnce ince bir kar yağar
Yatan şehitler ışılar

Ali KAFKASYALI

SİNA

Kalk yiğitim, yine dağbaşını duman aldı...
Parçalandı bir kıtanın toprakları,
Aslan payını aslan olmayan aldı...
Kalk yiğitim, yine dağ başını duman aldı.

Tulgalı, tulgasız başlar alayı...
Kanatlı, kanatsız kuşlar...
Aşılmamış dağlar, çıkılmamış yokuşlar...

Dağları, taşları akarsularııyla
Şu tanıdık toprakta
Bir büyük dünya parçası
Fatihini aramakta.

Dünyayı ahretten ayıran
Duvarları yık da gel,
Ay doğar gibi, gün doğar gibi
Şu kıpkızıl ufuktan çık da gel!

Kalk yiğitim, yine dağbaşını duman aldı.
Parçalandı bir kıtanın toprakları;
Aslan payını aslan olmayan aldı...
Kalk yiğitim, yine dağbaşını duman aldı.

Arif Nihat ASYA

Çanakkale, Türk askerinin yazdığı bir kahramanlık destanıdır. Bir fedakârlık abidesidir. Vatanseverliğin, cesaretin, kararlılığın, azmin ve kahramanlığın sembolüdür. Bir dirilişin başlangıcıdır.

Çanakkale, olağanüstü şartların ve olağanüstü mücadelelerin zeminidir. Normal şartlarda kazanılabilecek bir savaş değildir.

Türk insanındaki vatanını koruma azmi ve ruhu bilinmeden Çanakkale savaşlarını kavrayabilmek mümkün değildir.

Çanakkale

Benimle beraber burada muharebe eden bütün askerler kesin olarak bilmelidir ki bize verilen namus görevini eksiksiz yapmak için bir adım geri gitmek yoktur. Uyku, dinlenme aramanın, bu dinlenmeden yalnız bizim değil, bütün milletimizin sonsuza kadar mahrum kalmasına sebep olacağını hepimize hatırlatırım.

M. Kemal ATATÜRK
3 Mayıs 1915 / Anburnu

"Her taraf duman içinde ve heyecan her yere hakim olmuştu. Düşmanın topçu ateşi gülleleri büyük çukurlar açıyor, her tarafa şarapnel ve kurşun yağıyordu. Büyük bir şarapnel parçası tam kalbimin üzerine çarptı, sarsıldım, elimi göğsüme götürdüm, kan akıyordu. Olayı Yarbey Servet Bey'den başka kimse görmemişti. Ona parmağım ile susmasını emrettim. Çünkü vurduğumun duyulması cephelerde panik yaratabilirdi. Kalbimin üzerinde cebimde bulunan saat paramparça olmuştu. O gün akşama kadar birliklerin başında daha hırslı olarak çarpıştım. Yalnız bu şarapnel vücudumda, kalbimin üzerinde aylarca gitmeyen derin bir kan lekesi bırakmıştı."

10 Ağustos 1915 M. Kemal ATATÜRK

"İngiltere Harbiye Başkanlığına,
Niçin geriye çekildiğimizi soruyorsunuz, bütün gerçeği tüm açıklığı ile size bildirmek isterim: Çok cesur muharebe eden, en iyi sevk ve idare edilen asil Türk ordusunun ve Albay Mustafa Kemal gibi dâhi bir komutanın karşısında bulunuyoruz. Bunu hiçbir zaman unutmayalım."

General Hamilton
Çanakkale İngiliz Başkomutanı
17.08.1915

"Gözlerimizin önündeki manzarayı anlatmak olanaksızdı. Filikalar şimdi hemen hemen birbirlerine yanaşmış olarak kıyıya kadar uzanıyordu ve içleri parçalanmış cesetlerle doluydu. Sonuncu filika ile kıyı arasında cesetlerden bir iskele vardı. Ölülere basmadan kıyıya çıkmak mümkün değildi ve koyun suları kandan kıpkırmızı kesilmişti."

(Teğmen R. B. Gilet)

"Siperde mümkün olduğu kadar siper duvarının yakınına ve dibe yüzüstü yatardın. Toprak sallanır ve havan mermileri miyavlayan kediler gibi bir ses çıkarak üstünden geçerdi. Patlamayı duyduğun sürece iyiydi. Patlamayı duymadıysan öldün demektir. Havada korkunç bir koku vardı, benden önce oraya gitmiş birine: "Bu koku da ne?" diye sordum. "Siperimizin önünde yatan ölümler." dedi. "Bizim önümüzde Hant ve Worcester' lardan 700, sağda da Anson Taburu'ndan 800 kişi yatıyor." Orası iki mil ötedeydi ve koku bizim bulunduğumuz yere kadar geliyordu. Bu ölüm kokusunu içinden çıkartıp atamazsın. Onu hâlâ hissedirim."

(Er Harry Baker)

"Mevzilerimize yaklaşan Türk saflarını görebiliyorduk. Olağanüstü bir cesaretle çarpışıyorlardı ve ateşimiz karşısında yıkılan bir safın yerini alan bir diğeri bize karşı yürüyor, sağ kalanlar korunmalı bir yerde toplanıp tekrar üzerimize geliyorlardı."

(Yüzbaşı Robert Whigham)

Çankaya İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü adına, "18 Mart Çanakkale Şehitlerini Anma Programı" nı hazırlayan okulumuz, Nevzat Ayaz Kız Teknik ve Meslek Lisesi Konferans Salonu' nda sergilediği program ile izleyicilerden tam not aldı.

57. Alay

Geçtiğimiz yıl "Ah Şu Gençler " adlı oyunla önemli başarılar elde eden tiyatro topluluğumuz bu yıl ise "57. Alay" adlı oyunla sahne aldı. Okul Müdürümüz Sayın Adil Yaman ve Tiyatro Eğitmenimiz Sayın Erol Şişeci' nin de özverileriyle, dört ay süren bir çalışma sonucunda, tiyatro topluluğumuz yeni bir başarıya daha imza attı.

"Çanakkale Şehitleri" ni ve "arkalarında bıraktıkları" yakınlarını anmak için hazırlanan programda sahne alan topluluğumuz, izleyenlere duygulu anlar yaşattı.

Oyunun Ardından

Aylardır beklediğimiz o gün geldiğinde erkenden oyunu sergileyeceğimiz salona gittik. Önce küçük bir prova aldık. Sonra kıyafet ve makyajlarımızı tamamladık. Saat 10.00' a doğru kulislerde heyecanla beklemeye koyulduk. Saat 10.00 olduğunda ise heyecanımız doruk noktasına ulaştı. Nihayet oyun başladı. Salon tamamen dolmuş ve seyirci pür dikkat bizi izlemekteydi. Her şey harika gitti. Oyun bittiğinde seyirciden harika bir tepki almıştık. Onca zaman ve emek harcayarak hazırladığımız bu projenin yorgunluğunu, seyirciyle buluştuğumuzda çıkardık. Sonra hemen toparlanıp oyunumuzu, Ankara'nın uzak ilçelerinden Nallıhan'da da sergilemek üzere yola koyulduk. Yolculuk biraz yorucuydu ama otobüste çok eğlendik. Ayhan Sümer Anadolu Lisesi olarak tek bir yürek olmuştuk. Onca yorgunluğa rağmen aynı performansı ortaya koyabilmek hepimizi mutlu etti. Unutulmaz bir gün yaşamış ve yaşatmıştık. Güzel bir uyku bizi bekliyordu... Emeği geçen herkese teşekkürler.

Didem GENÇTÜRK, Ecem Ayşen GÖKALP, Berkay ŞEKERCİ

Çankaya İlçe Milli Eğitim Şube Müdürü Sayın Yaşar KOÇAK ile

**“Teknoloji size zarar vermemeli,
size hizmet etmeli.”**

Y.K. : Söyleşimize başlamadan önce bizlere zaman ayırdığınız için size çok teşekkür ederiz. Bize öncelikle İlçe Milli Eğitim Müdürlüğünüz ve görevleriniz hakkında bilgi verir misiniz?

Yaşar KOÇAK: Çankaya İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü, Çankaya ilçesinde dershaneler ve özel kurslar da dahil olmak üzere, kendisine bağlı, tüm resmi ve özel eğitim kurumlarının eğitim ve öğretim etkinliklerini sevk ve koordine etmekle görevli bir müdürlüktür. İlçe Milli Eğitim Müdürlüğünüz yanı sıra on iki tane de şube müdürü görev yapmaktadır. Ben de Çankaya İlçe Milli Eğitim Müdürlüğünde Eğitim, Öğretim, Projeler ve AR-GE' den sorumlu şube müdürü olarak görev yapmaktayım. Benim sorumluluğumda olan konular ile ilgili olarak tüm resmi kurumlara rehberlik ediyoruz. Okullarımızın kurs programlarını inceliyor ve onaylıyoruz. Öğretim programlarıyla ilgili gelişmeleri ve yenilikleri okullarımıza bildiriyoruz. Eğitim ve öğretimin düzenli ve sağlıklı bir şekilde yürütmesi için gerekli olan her şeyi yapıyoruz. Okullarımızdan bize ulaşan disiplin olaylarını karara bağlıyoruz. Ayrıca projeler ve AR-GE bölümü olarak okullarımıza rehberlik ediyoruz. Bakanlığımızın ve İl Milli Eğitim Müdürlüğümüzün projelerinin takibini yapıyoruz. AR-GE olarak pek çok çalışmamız var. Öğretmen arkadaşlarımızdan komisyonlar oluşturduk. Okullarımızın ve İlçe Milli Eğitim Müdürlüğümüzün Stratejik Planlarını yaptık. Okullarımıza bu çalışmalarında rehberlik ettik. Kurum standartlarımızı geliştirdik.

Y.K. : Bildiğiniz gibi okulumuz bu yıl üçüncü eğitim ve öğretim yılını tamamlıyor. Okulumuzun pek çok konuda ileriye yönelik projeleri bulunmakla birlikte yurt dışı eğitim ve öğretim etkinlikleriyle ilgili projeleriniz henüz yeni yeni oluşmakta. Bu bakımdan bizlere yurt dışı eğitim ve öğretim etkinlikleri hakkında bilgi verir misiniz?

Yaşar KOÇAK: 2004'ten beri Türkiye'den Avrupa Birliği Ulusal Ajans listesiyle öğrenci ve öğretmen grupları yurtdışına çıkıyor. Yaklaşık şu ana kadar 86 okulumuz yurtdışına çıktı. Bu projeler 2 yıl sürüyor. Kabul edildiğinde giderlerin tamamını Ulusal Ajans karşılıyor. Tabii bu sırada ortaklarınız oluyor; en az 3 okul, en fazla 6 okul. Comenius kapsamında gençler için çok uygun projeler gerçekleştirilmekte. Her yıl şubat ayının 14. ve 15. günleri başvurular alınıyor, Haziran ayında bu başvurular sonuçlandırılarak Eylül ayında kesinlik kazanıyor. Eylül ayında kesinleştğinde ilk olarak koordinatör ülkeye gidiliyor. Bir sıralama yapılıyor ve her 6 ayda bir yurtdışına çıkılıyor. Yani her yıl 2 kez yurtdışına çıkılıyor.

Biz en son Kasım'da İspanya'ya gittik. 15 Mayıs'ta İtalya var. 4-5 ortaklı bir proje. Ekim ayında da Türkiye'ye gelecekler. Sosyo-kültürel faaliyetler bunlar. Yabancı ülkeleri tanımak, oradaki eğitim sistemlerini buradakilerle karşılaştırmak imkânı buluyoruz. Aradaki farkları çok rahat görebiliyoruz.

Y.K. : Bu etkinliklere katılmak için ne yapmak gerekiyor?

Yaşar KOÇAK: Bu konuda ilçemiz son yıllarda büyük çalışmalara imza attı. Bu çalışmalar için Türkiye'deki adres Ulusal Ajans. Konya yolu üzerinde yerleri var. Böyle bir kurumun varlığı büyük kolaylık sağlıyor. Ziyaret etmeniz halinde her türlü konuda yardımcı oluyorlar.

Siz de öğretmenlerinizle birlikte başvurabilirsiniz. Öğrenci olarak sayısal bir sıkıntı yok. Bütçeyi yerli yerinde kullanabilmek için bazen sayı kısıtlanıyor. Aileler esnek oluyor ve "Biz çocukların biletlerini alınız." diyorlar. Bu bakımdan hiçbir sınır yok. 20 öğrenciyle de aynı anda gitmek mümkün. Ama bütçe bazen yetmeyebiliyor.

Ağırlıklı olarak yirmi bin ile kırk bin Euro arasında bir bütçe tahsis çıkıyor. İlk yıllar yeterli sayıda proje başvurusu yapılmıyordu. Başvuran herkes gidebiliyordu. Ama son iki yıldır iki bin başvuru gelecekte sekiz bin başvuru geliyor. Artık tüm Türkiye'de ilgi duymaya başladı okullar. Ankara dışından da çok sayıda başvuru var. Her tarafta bir hareketlilik var. Bu konudaki bazı bilgilere www.ua.gov.tr adresinden ulaşabilirsiniz. Mesela sizin yerinizde olsam, şimdiden şubat ayına yönelik bir proje bulup ortak aramaya başlardım. Ortak bulmak için ciddi siteler var. Avrupa'daki okullarla sizi iletişim içine sokuyorlar. İngilizce yazıyorsunuz. Başka ülkeleri de görmek, özellikle eğitim bölümünde ve eğitim konusunda çok önemli bilgiler elde edebilmeniz için olanak sağlayacaktır. Tavsiye ederim! Ülkemiz ilgili fondan ne kadar çok destek görürse o kadar çok öğrencimizin ufkunu genişler. Buna aynı zamanda millî bir yaklaşım da göstermek gerekiyor. Sizden en kısa zamanda bir proje haberi bekliyorum.

Y.K. : Bildiğimiz kadıyla bu bölüm disiplin suçlarının da en son incelendiği yer. Size daha çok ne tür disiplin olayları yansımaktadır?

Yaşar KOÇAK: Evet. Son dönemde bilişim suçlarından özellikle internet üzerinden öğretmenlere ve yöneticilere yapılan hakaretlerden dolayı çok öğrenci gelmekte. Elbette sizleri teknolojik aletleri kullanmaktan vazgeçirmek gibi bir yaklaşımımız yok. Amacımız size bunları en güzel şekilde nasıl kullanabileceğinizi öğretmek. Okul olarak sizin bu konudaki en büyük avantajınız gelişen ve başarısını günden güne arttıran bir okul olmanız; ayrıca dönmüş bir okul değil en baştan Anadolu Lisesi olarak açılmanızdır. Zaten Anadolu Lisesinde okuyan öğrenciler puan olarak da birbirlerinden çok da farklı değiller. Okul olarak disiplin açısından da hiç problem yaşamadığımız okullardansınız. Sizler bu anlamda da iyi bir okulda okuyorsunuz. Bugüne kadar okulunuzdan bize ulaşan herhangi bir disiplin dosyası olmadı. Bunda başta sizlerin olmak üzere öğretmenlerinizin ve okul yöneticilerinizin ortaya koyduğu olumlu yaklaşım ve davranışların katkısı çok fazladır.

Biz Eğitim ve Öğretim Bölümü olarak, okullardan bize ulaşan dosyaları ve itirazları, bir komisyon aracılığıyla inceleyerek karar veriyoruz. Amacımız elbette öğrencilerimizi üzmemek değil. Ama eğitimde başarılı olmanın en önemli ayaklarından birisinin de disiplin olduğu unutulmamalıdır.

Daha önce de söylediğim gibi, teknolojinin gelişmesiyle bu yönde işlenen suçlar arttı. Bu konuda sizlerin daha dikkatli olduğunuza inanıyorum. Teknoloji size zarar vermemeli, size hizmet etmeli.

Çankaya İlçe Milli Eğitim Şube Müdürü Sayın Serkan UYAK ile

"Siz Ayhan Sümer Anadolu Lisesi olarak biraz daha farklı duruyorsunuz."

Y.K. : Sayın Müdürüm bizleri kırmayıp, zaman ayırdığınız için size şimdiden teşekkür ediyoruz. Sizi ve çalışmalarınızı daha yakından tanımak bizi çok memnun edecektir. Bize kendinizi tanıtır mısınız?

S.U. : 1972 Van doğumluyum. 2003 yılından bu yana Ankara'da yaşıyorum. 2 tane çocuğum var. Biri 6, diğeri 2 yaşında. Ankara'da öğretmen olarak göreve başladım, daha sonra okul müdürlüğü görevi yürüttüm. Ve son 3 yıldır da Çankaya Milli Eğitim Müdürlüğü'nde Şube Müdürü olarak görev yapıyorum. Sosyal, kültürel, sportif faaliyetlerin yürütülmesinden sorumluyum. Ayrıca bunun yanında mesleki eğitim, yabancı dil eğitimi, bilgisayar, KPSS gibi kursların işlemlerini de yürütüyoruz.

Y.K. : Kültürel etkinlikler denince ilk akla gelen konulardan birisi okullarımızda bulunan kütüphaneler oluyor. Özellikle bilgisayar ve internet kullanımının hızla yaygınlaştığı bu dönemde okul kütüphanelerinin geleceği ve işlevleri hakkında ne düşünüyorsunuz?

S.U. : Kültürel faaliyet denilince akla ilk gelen kütüphaneler olmuyor. Şiir, kompozisyon, resim, tiyatro kültürel faaliyetlerin ana başlığını oluşturuyor. Bunun alt dallarından bir tanesi de kütüphanedir. Şu anda herkesin evinde internet var ve yeni nesil yavaş yavaş kütüphane ortamından uzaklaşıyor. Yani kişi kitabı alıp okumak yerine internette kitabın tamamını ya da özetini bulabiliyor. "Okulunuzda kütüphane var mı? Kütüphaneyi kaç kişi kullanıyor?" gibi soruları kendinize sorup kendi okulunuzdan yola çıkabilirsiniz. Bizim okuduğumuz dönemde tam bir veri kaynağıydı kütüphane yani öğretmenlerin verdiği ödevleri yapmak ve çalışmak için ideal bir ortamdı. Her şeyi oradan bulabiliyordun, kitabı alıp okuyordun. Bu kadar çok yayın evi yoktu. 30 TL verip de yeni çıkan yayınları takip etmek ekonomik olarak zor. Korsan kitaba da karşıydı. Dolayısıyla kütüphane oluşturulması şart. Bunu da sizin okulunuzda başlatalım. Kütüphanenin kullanılmasını sağlayalım ve bunun oranını tespit edelim. Bir dergi çıkarıyorsanız, çıkardığınız bu dergiyi okuyan, takip eden okur sayısı nedir? Okulunuzda 360 öğrenci var. Bu 360 öğrenciden kaç tanesi yapıcı ya da yıkıcı eleştiride bulunuyor? Önemli olan bu dergiyi ulaştırdığınız kişiler tarafından size gelen dönütler.

Y.K. : Sizin de bir dergi çıkardığınızı biliyoruz. Dergi yayımlanmadan önce neler hissediyorsunuz?

S.U. : Dergi hazırlığı zor bir iş. Bizim de bu işte görevli bir öğretmen arkadaşımız var. Derginin tasarımı profesyonellerce yapılıyor.

Biz onlara sadece verileri sağlıyoruz. Dergimizde röportaj, kompozisyon ve şube müdürü yazıları var. Ayrıca bizim dergimiz konulu çıkıyor. Her dergimizin bir konusu var: spor, sağlık, kadın vb. Örneğin önümüzdeki sayının konusu hayvan sevgisi. Bununla ilgili yazan arkadaşlarımızın yazılarını topluyoruz. Ayrıca okullarımızın kültürel-sportif etkinliklerini topluyoruz. Tasarımı yapan arkadaşımıza gönderiyoruz. O, günlerce uğraşır. Taslak sürekli kontrollerden geçiyor. Gözden kaçan ayrıntılar için ben de son bir kez kontrol ediyorum. Bazen bir virgül cümlelerin bütün anlamını yerle bir edebiliyor. Çok kez kontrol edilen taslağı müdürümüze onaylattıktan sonra baskıya veriyoruz. Yaklaşık 1500 tane basılıyor. Bu kadar emek vererek çıkardığımız dergiyi her yere gönderiyoruz. İnsanların hata bulmalarını istemiyoruz.

Y.K. : İlçe düzeyinde bir öğrenci veya gençlik kültür merkezi oluşturulması mümkün müdür? Bu konuda müdürlüğünüzün ya da bakanlığınızın bir projesi var mıdır?

S.U. : Çankaya arazi anlamında biraz sıkıntılı. Yeni bir yer bulup bunun kültür merkezi binası yapılması ve bunun için de finans kaynağı gereklidir. İstegimiz bu yapıyı havuzu, sergi salonu, sinema salonu olan, tam anlamıyla bir kültür yuvası haline getirmek. Bununla ilgili projeleriniz varsa bunları kabul ediyoruz. Çankaya'daki 50 küsur okuldan 17 tanesi Anadolu Lisesi ve Anadolu Liseleri arasında sosyal ve kültürel alanda en hareketli okul olarak sizin okulunuzu görüyorum. 2 yıl üst üste tiyatro oyunu çıkardınız, Nallıhan'a gittiniz, dergi çıkarıyorsunuz. Benim yanıma 2 yıldır gelen ilk okulsunuz. Siz Ayhan Sümer Anadolu Lisesi olarak biraz daha farklı duruyorsunuz. Her biriniz okul bittikten sonra üniversitelere yerleşeceksiniz. Önemli olan mutlu birer birey olabilmek. Bizim www.afacankaya.gov.tr adında ilköğretim öğrencilerine yönelik bir sitemiz var. Etkinliklerini oradan yayınlıyoruz. Bunun dışında "Genç Çankaya" adında orta öğretime yönelik bir projemiz var.

Y.K. : Genelde ülke düzeyinde hatta uluslararası düzeyde organize edilen şiir, öykü, resim yarışmaları öğrencileri kültürel etkinliklere ne derecede teşvik ediyor? Bu yarışmaların ilçe düzeyinde de artırılması daha teşvik edici olmaz mı?

S.U. : Şiir, resim, kompozisyon yarışmalarını sadece biz değil, diğer İlçe Milli Eğitim veya İl Milli Eğitim Müdürlükleri, ayrıca diğer bakanlıklar da düzenliyor. Bu planlanan etkinlikleri biz okullarımıza yönlendiriyoruz.

Katılım çok fazla olduğu için seçim yapmak zorlaşıyor. Öğretmenler, müdürler hatta öğrenciler dahi bir bıkkınlık içerisinde. Dolayısıyla bu sadece bizim elimizde olan bir şey değil. Geçen yıl iki yüzün üzerinde şiir, kompozisyon yarışması, yaklaşık 50 tane de uluslararası yarışmalarda ilçemiz ödül aldı.

Y.K. : Henüz üçüncü yılını dolduran okulunuz hakkındaki izlenimleriniz ve öngörüleriniz nelerdir?

S.U. : Ayhan Sümer Anadolu Lisesi gerek akademik gerek sportif gerekse kültürel anlamda adından bahsettiren bir okul. Bu başarıya okul müdürü, öğrenci ve öğretmenle birlikte ulaşılar. Eğer müdür kültürel, sportif aktiviteleri desteklerse, işin içine öğretmen, öğrenci giriyor. Bu konuda sizin de büyük emeğiniz var. Derslerinize girme-yip buraya geliyorsunuz, çaba gösteriyorsunuz. İlçedeki genel algı da bu yönde.

Y.K. : Sizce, gerek ilçe gerekse ülke düzeyinde, kültürel açıdan biz gençlerin önündeki en önemli engel ya da tehditler nelerdir?

S.U. : Gençler için en büyük engel veya tehdit olarak internet kullanımını ve kitap okumamayı görüyorum. Günde en az 30 dakikasını kitap okumaya ayıran bir öğrencinin başarısız olması söz konusu değildir. Kitap okumama olayında başta hata yapan kesim ebeveynlerdir. Anne ve baba çocuğundan hep başarı bekler ve yatırımları da hep bu yöndedir.

Çok az anne baba "Önemli olan benim çocuğumun mutluluğudur." şeklinde düşünür. Onlar sizi düşündükleri için başarılarınızı da isterler. Her ebeveyn çocuğunun iyi bir üniversiteye gitmesini ister. Kaygıları hep bu yöndedir. Sizin ayaklarınızın üzerinde durmanızı isterler. Kendi geleceğiniz için hayatı zehir edeceğinizi süre sadece sekiz yıl. Ama bu sekiz yılın ardından 60-70 yıl çok huzurlu bir şekilde yaşayabilirsiniz. Bence bu riski almaya değer; çünkü bu döneme tekrar dönme şansınız olmayacak. İlerde huzurlu yaşamınızı engelleyen en büyük tehditler, kitap okumama ve interneti fazla kullanmadır.

Y.K. : Mesleğe başladığınızda ilk önce neleri değiştirmek istemiştiniz?

S.U. : Kültür bölümünde çalışmak zor bir iş. Her zaman iddialı olmak gerekir.

İddianız olmazsa hiçbir şey yapamazsınız ve çok zorlanırsınız. Ben önceki arkadaşlarımdan iyi bir 'Çankaya' aldım. Önceden Ankara genelinde olan birçok etkinlik, şu an Türkiye genelinde de yapılıyor. Mesela kısa film yarışması bunlardan yalnızca biri. Ayrıca bir internet sitesi kurdum. Günde pek çok kişi tarafından ziyaret ediliyor bu site. Çankaya'daki gençlerimiz için de bir site yapacağım. Gerçi insanın aklına çok şey geliyor. Sabahları kalktığımda: "Şunu da mı yapsam? Bu fikir fena olmaz." diye düşünüyorum. Ama tabii hepsi olmuyor. Çok farklı olan birçok iş yapıp başarısız olmaksızın, 3-4 iş yapıp o alanlarda başarılı olmayı yeğlerim. Böyle başarılı işler yapmaya çalışıyoruz.

Y.K. : İlerisi için düşündüğünüz başka projeleriniz var mı?

S.U. : Aslında ben ileriye hiç düşünmüyorum, zor iş (gülüyor). Çankaya'nın rengini verdim mesela. Bir rengi yoktu Çankaya'nın. Şimdi rengi turkuaz. Çankaya'nın bir logosu yoktu, logo yaptık. Bizden sonrakiler bunları değiştirir mi bilmiyorum. Ama Çankaya'ya bir şeyler kattığımız için mutluyuz.

Y.K. : Kitap okumama sorunuyla ilgili projeleriniz var mı?

S.U. : Milli Eğitim Bakanlığının bu konuyla ilgili bazı projeleri var. Örneğin Ankara'yla ilgili "Ankara Okuyor" adlı bir projemiz var. Kitap okumayı sevdirmek önemli. Zorla olmuyor bu iş. İsteyecek, seçecek, alacak ve okuyacak. İlkokul yıllarında hatta daha öncesinde kazanılacak bir alışkanlık bu.

Y.K. : Bizlere gösterdiğiniz yakın ilgi ve içtenlik için size tekrar teşekkür ediyoruz. İyi çalışmalar diliyoruz.

Tolga SAKINTUNA
Felsefe Grubu Öğretmeni

Yüzyıllardır süre gelen bu düşünce biçiminde ilk ve en önemli unsur soru sormaktır. Çocuklar bu konuda çok başarılıdır. Henüz sosyalleşmemiş bir çocuk, toplumsal değerlerle düşüncelerini sınırlandıran yetişkin bir insanı şaşırtan, cevabı zor olan sorular yöneltebilir.

Bu noktada felsefi düşüncenin koşullarından biri de değer ve inançların, dogmatik olan sınırlandırıcı etkisinden kurtulmaktır.

Felsefe yapmak varlığı ve bilgiyi bir bütün, insan yaşamıyla ilgili olay ve problemleri çok boyutlu olarak görmek ve her yönüyle kavramaya çalışmak anlamına gelir. Bu düşünce sistemi ile işe başlayan insan, yönelttiği sorulara, akılcı temellendirmeler yaparak cevaplandırmaya çalışır. Kendisine veri olarak aldığı her tür malzemeyi aklın eleştirici süzgecinden geçirerek değerlendirir. Bu bağlamda ünlü filozof Karl Jaspers'in da söylediği gibi, "Felsefe her zaman yolda olmaktır."

Her şeyi olduğu gibi kabul eden, merak etmeyen ve kendisine sunulanla yetinen bir insan için felsefi düşünce söz konusu olamaz.

Felsefi düşünce, hayatı bütün boyutlarıyla görmeyi, yaşamın bütün boyutlarını göz önünde bulundurmaya bilen, açık ve sorgulayan bir zihnin ürünüdür.

M.Ö. 5. ve 6 yy.larda Çin, Mezopotamya, Antik Yunan ve Anadolu topraklarında temeli atılan felsefi düşünce, yine akılcı olan ancak aynı zamanda deneye dayanıp, gerçeğin yasalarına ulaşan bilimlerin de temeli oluşturmaktadır. Zira bütün bilimler teker teker felsefeden doğmuşlardır. M.Ö. ki yıllarda yaşayan birçok filozof, aynı zamanda bilim adamı niteliği de taşımaktadır. Geometri, astronomi, fizik alanlarında günümüzde hâla geçerliliğini koruyan bazı teoremler dönemin filozoflarının ürünüdür (Öklid ve Pisagor teoremleri).

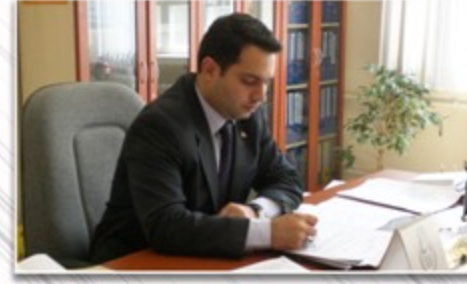
Bugün ise felsefe, eleştirel ve tek doğruyla yetinmeyen tavrı ile bilimin, lokomotif misali itici gücünü oluşturmaktadır. Felsefe sayesinde bilimler ortaya koydukları doğrulukları sürekli olarak denetleyerek, kendi kendilerini yenileyebilmektedirler. Bu anlamda bilimin yol göstericisi olan felsefe, bir düşünürün de söylediği gibi, "Evrinde bilinmeyenler oldukça var olmaya devam edecektir."

Sonuç itibarıyla felsefi düşünme, uygarlık yolunda atılacak adımlar için büyük önem arz etmektedir. Kendini, hayatı sorgulayıp eleştirmeyen, her şeyi olduğu gibi kabul eden, merak etmeyen ve kendisine sunulanla yetinen bir insanın yenileşip, ilerleyemeyeceği gibi bu bireylerden oluşan toplumların da gelişmesi mümkün değildir.

Ulu önder Atatürk'ün hedef gösterdiği çağdaşlaşma yolunda ilerleyebilmek için akılcı, eleştirel, dogmalara karşı, yaratıcı temelleri bulunan felsefi düşünceye sahip olmak şarttır.

her zaman yolda olmak

İnsan doğası gereği merak eden ve sorgulayan bir varlıktır. Soru sormak bilme isteginden kaynaklanır. İlk çağdan bu yana insan sürekli bilinmeyenler üzerine gitmiş ve bu konuda kendini tatmin amacıyla olmuştur. İşte insanın bu bilme isteği ile varlığı, evreni, kendisini ve değerleri, akılcı, dogmatik olmayan bir şekilde sorgulamasından felsefi düşünce ortaya çıkmıştır.

Taylan KAYA
Müdür Yardımcısı

Bağlılık ise genel anlamda en yüksek derecede bir duygudur. Bir kişiye, bir düşünceye, bir örgüte, kendimizden daha büyük gördüğümüz bir şeye karşı bağlılık göstermeyi, yerine getirmek zorunda olduğumuz bir yükümlülüğü anlatır (Balay, 2000:14).

Örgütsel bağlılık, işgörenin çalıştığı örgüte karşı hissettiği bağın gücünü ifade etmektedir. Örgütsel bağlılık duygusunun, örgütsel performansı pozitif yönde etkilediğine inanılmakta, bu çerçevede, örgütsel bağlılığın işe geç gelme, devamsızlık ve işten ayrılma gibi istenmeyen sonuçları azalttığı, ayrıca ürün veya hizmet kalitesine olumlu yönde katkıda bulunduğu ileri sürülmektedir.

1970 sonrası yapılan etkili okul araştırmaları da okulun amaç ve değerlerini etkili bir şekilde gerçekleştirmede temel iki karar organının yönetici ve öğretmenler olduğunu göstermiştir. Yönetici iyi öğrenmeye olanak sağlamak için gerekli koşullar yaratmakta, öğretmen de özellikle öğrencilere akademik beklentileri ileten davranışları kazandırmakla gerçek anlamda kendilerinden beklenen davranışları yerine getirmiş olmaktadır. Yönetici ve öğretmenlerin bu rollerini başarıyla yerine getirmeleri onların, okula bağlılık duymalarıyla gerçekleşmektedir.

Okula gerçek anlamda bağlılık ise bir ölçüde yarıcı – araçsal hesapları dışarıda tutmakla meydana gelmektedir. Çünkü okula gerçek anlamda bağlılık duyan işgönerler, bunu okulun kendi yararı ve güvenliği için, sürekli bir biçimde ve zamanlarının büyük bir bölümünü okula ilişkin eylem ve düşünceleri ayırarak yaparlar.

Bunun yanında geçmişten bugüne kadar yapılagelen etkili okul araştırmaları, yönetici ve öğretmenlerin örgütlerine bağlılığı kapsamında düşünülebiyecek şu özellikler sıralanmaktadır:

- Öğretmenlerin öğretim uygulamalarını sıkça ve sürekli olarak konuşur olmaları
- Yönetici ve öğretmenlerin sürekli olarak birbirlerinin öğretimini gözlemlemeleri ve bu gözlemlerle kendi öğretimlerini değerlendirmeleri
- Yönetici ve öğretmenlerin birlikte eğitim materyalleri planlaması, araştırması, değerlendirmesi ve hazırlamasında oluşan bir dizi birleşik eylemleri yapmaları
- Yönetici ve öğretmenlerin birbirlerinin öğretim uygulamalarını geliştirmeye yardımcı olması.

Yapılan araştırmalar, öğretmenlerin okula ilişkin üç bağlılığını öne çıkarmaktadır (Balay, 2000:54). Bunlar:

- Okul için caba gösterme isteği
- Okulda çalışmaya devam etme isteği
- Okulun eğitimsel amaç ve değerlerini kontrolüdür.

Öğretime bağlılığın gerektirdiği üç koşul ise şu şekildedir (Balay, 2000:56):

- Öğretmenin öğretimde farklılık yaratmak konusunda inançlı olması
- Öğrencilerin öğreneceği konusundaki beklentisi
- Öğretimin gerçekleşmesinde gerekli çabayı ortaya koymadaki istekliliğidir.

öğretmenlerde örgütsel bağlılık kavramı

Okullardan insanın yetiştirilmesi ve dönüştürülmesi görevlerini etkili bir şekilde yerine getirmesi beklenmektedir. Bu görevin başarılı bir şekilde yerine getirilebilmesi, öğretmenlerin görev tanımlarında belirtilenlerden çok daha fazlasını yapmalarını gerektirmektedir. Bu ise ancak bağlılığı yüksek öğretmenler tarafından gerçekleştirilebilir.

Örgütlerin amaçlarına ulaşabilmelerinin en önemli unsuru şüphesiz insan gücü kaynağını etkili ve verimli kullanmalarıyla yakından ilgilidir. Okulların eğitsel amaçlarına ulaşmalarında okulun insan gücü kaynağı olan yönetici, öğretmen, uzman ve diğer personelin uyum içinde çalışmaları, kendilerini okulun bir parçası olarak görmeleri gerekmektedir.

Örgüt, insanın işbirliği gereksiniminden doğar; insanlar bireysel güçlerini aşan amaçlarını gerçekleştirebilmek için işbirliği yaparlar. Bir örgütün var olabilmesi için üç ögenin varlığı zorunludur. Bunlar: (1) iletişim içinde bulunan bireyler, (2) ortak bir amaç ve (3) amacın gerçekleştirilmesine katkıda bulunma isteğidir (Aydın, 2007,13-14).

"Sanatçı estetik boyuttan öte bir düşünce insanıysa; "bu neden böyle, bunun değişimi nasıl olmuş, nasıl olmalı, toplumu toplum yapan insanlardır; insanları insan yapan nelerdir ve nasıl?" gibi soruların peşindeyse daha baştan politikaya batmış demektir. Bütün mesele arayışın genelgeçerden farklı boyutlarda, ezberlenmişlere sırt dönerek ele alınışında."

"Hiçbir şeyden öğrenmedim yazmaktan öğrendiğim kadar." Adalet AĞAOĞLU

Y.K. : Yoğun bir yaşam ortamınıza rağmen, bize zaman ayırdığınız ve düşüncelerinizi biz Ayhan Sümer Anadolu Lisesi öğrencileri ile paylaştığınız için size şimdiden çok teşekkür eder, saygı ve sevgilerimizi sunarız. Yazma yeteneğinizi ne zaman keşfettiniz, yazar olmaya nasıl karar verdiniz?

A.A. : Lisenin ilk sınıftayken, Gizli gizli günlükler tutmaya başlamıştım ve adına kendi kendime 'Dert Dökme Defteri' demiştim. Rumuz: D.D.D. Bu deftere şiirler karaladığım da oluyordu. Sonra sarı kâğıtlı deftere – ki 1940-46 yıllarında bunlara 'sarı defter' denilirdi – iki üç gecede bir roman yazıp bitirmeye(!) başladım. Hem de II. Dünya Savaşı nedeniyle ışıkların söndürüldüğü, 'karartma geceleri' denilen akşamlarda doğal bir gizlilikle... Bu arada şiir yazma isteğim daha güçlendi. Herhalde bu da dışı vurulamayan duygu ve düşünceleri şiir ruhunda gizlemekten. Hemen şunu da ekleyeyim: Ortaokul ve lise yıllarımda okumaya merakım beni yazmaya iten asıl büyük neden. Türkiye ve dünya çapında klasiklerin çevirileri, Ankara Kız Lisesi kütüphanesini ele geçirmiş bulunmaktaydı.

Y.K. : Yazar olmasaydınız hangi mesleği seçerdiniz?

A.A. : Sadece 'Ev kadını' olup çıkmaktan kaçtığımı biliyorum; gerisini inanmıyordum hiç mi hiç bilemiyorum.

Y.K. : Yazar olmanın size getirdikleri ve sizden götürdüğüleri nelerdir?

A.A. : Sizinki gibi bir derginin benimle yaptığı söyleşide: "Hiçbir şeyden öğrenmedim yazmaktan öğrendiğim kadar." demiştim. Bu sorunuza karşı içimden geçen yine aynı şey. Bir kere dilimizi iyi tartıp biçerek öğrenmenin birinci yolu bu. İkincisi, okurken sorgulayıcı bir bakış edinmek; işte bu asıl büyük zenginlik. İnsanı, insan hayatını anlamaya çalışmanın heyecanı bende giderek bir tutkuya dönüştü; hiç can sıkıntısı çekmedim mesela. Bu da, tuhaf bir içsel özgürlük demeye gelmekte. Kayıplarımı? Yaratma özgürlüğümün "kasten elimden alınmaya çalışıldığı" zamanlar. O yasak, bu yasak olmasına takılmalar... Şiddet egemenliği iftiralının yazarda korku yaratabilme tuzakları. Fakat aslında hele bu, hele bunlar bende "oto sansüre" karşı uyanık durmayı öğretmiş, kendimi kendimden de kurtarmayı yaratmıştır. Nerde baskı, orada tepki!

Y.K. : Etkilendiğiniz Türk ya da yabancı yazarlar var mıdır, beğenerek okuduğunuz yazarlar kimlerdir?

A.A. : Yerli ve yabancı yazarların hangisinden etkilendiğimi kestiremiyorum. Sürekli olarak izlediğim ve geçmişte okuyup da şimdiki seçmeci gözlüğümlle yeniden okuduğum o kadar çok yazarın kitapları var ki, kuşkusuz benim bilincimde belli bir birikim yaratmışlardır. Büyük oranda ise sorgulayıcı bir bilinçtir bu. Özenerek ve takliden değil de, bendeki 'kendim' olabilmek dürtüsü bu sorgulayıcı bilinç nedeniyle kışkırtıya uğramıştır, diyebilirim. Etkileniş sorununu burada, bu kadarla bırakayım. Beğendiklerime gelince, şiirde bir uça Nazım Hikmet, öteki uça Behçet Necatigil. Öyküde bir uça Memduh Şevket Esenal, öteki uça ise Sabahattin Ali, Nezihe Meriç, Orhan Kemal, Yusuf Atılgan, önce ben kendim, sonra Oğuz Atay' la – hadi hemen katayım -Orhan Pamuk. Şimdilik bu kadar.

Yabancı yazarlar listesi daha uzun, ama kısaca söyleyecek olursak: Ruslardan Çehov, Tolstoy, Dostoyevski. Fransızlardan: Balzac, Stendhal, Gustave Flaubert, Samuel Beckett, Luiz Ferdinand Celine, İspanyol Cervantes ve daha pek çoğu.

Y.K. : Yazarken dış dünya ile ilişkileriniz değişiyor mu yani yazma eylemi sizi nasıl etkiliyor?

A.A. : Önce uzun süre yürüyerek 'yazarım' yani düşünürüm. Özellikle vermek istediğim düşüncelerin uygun biçimini (tiyatro oyununun, romanın, hikâyenin ve deneme yazılarının kurgusunu) belirleyebilmek için. Masa başında yazmaya oturduğum zaman, özellikle başlangıç sayfaları beni tatmin edecek hâle gelene kadar, yanımdan kedi bile geçsin istemem. Derken, günlük hayattan zaman avlaya avlaya sonrası gelir. Kitap bittikten sonra hemen yayınevine koşmam; uzun bir süre bekletirim. Bazen roman kahramanları beni ele geçirir. İçimden: "Keşke o, ben olabilseydim." diye geçtiği olur.

Y.K. : Sizce eserlerin bir letisi olmalı mıdır? Yoksa esas olan sadece okurun zevk alması mıdır?

A.A. : Her şeyden önce yazdığım düşüncelerle yaptığım ironiler bana keyif vermeli. Bir romandan sonra bir sonrakine geçişimin nedeni de bundandır zaten. Edebiyat türlerinin birden ötekine geçişim aynı şekilde, daha önceki yaratının bana yeterince keyif verememesindendir herhalde.

Y.K. : Kahramanlarınızı seçerken nelere dikkat edersiniz?

A.A. : Zamanın, mekânın, geleceğe doğru gidilen yolun, topluca çeşitli koşullardaki insanın birer temsilcisi olabilmeleri. Böyle böyle şimdide geleceği görebilmiş olmuştum da vardır. Zaten fiil çekiminde de anlatı zamanlarına ayak uydurur dururum.

Y.K. : Popüler, çok satan romanlar/eserler hakkında ne düşünüyorsunuz?

A.A. : Çok satmak çok ve iyi okunduğuna bir işaretse, ne güzel! Ancak içinde yaşadığımız şu iletişim ortamı çeşit çeşit bol reklamlı satışla, eserin içeriğini ortadan kaldırmakta; onu kapitalist değerlere kurban etmekte. İnsanın ruhunu da çalıp pazara sürmek gibi bir şey ki, ben bunu çok tehlikeli buluyorum. Zaten ortada: İnsan kendine bile yabancılaşmakta.

Y.K. : Romanların dizilere uyarlanması hakkındaki düşüncelerinizi öğrenebilir miyiz?

A.A. : Bu soruna da yukarıda belirtmeye çalıştığım noktalar çerçevesinde yaklaşmak gerek. Özellikle "çok satar" cetveliyle ölçülüp de TV dizilerine ya da sinema filmlerine uyarlananlar günlük pazarın beklentilerine, sürüm istahlarına göre de uyarlanıyor ve böylece bol bol şıklık, bol bol kavgâ, silah, bol bol 'cinsel gerilim' vb. Bir de şu olmuş ve olmaktadır: Yapımcı ya da sinema yönetmeni, bir yazarın dünyasına girilsin ve romanın içeriği izleyiciye ulaşınsın diye bir özlem taşımaktadır. 'Kendi yönetmenlik anlayışını' da ancak yakından ilgilendiği yazar ve eserlerinin elinden tutmasıyla gerçekleştirecektir. Bunu gerçekleştirmek için kendini ortaya atan çok film, dizi filmi yapımcısı vardır. Biz bunlara kişilik sahibi, seçimine sadık sanatçılar diyoruz. 'Hollywood'vari teknikler, 'çok popülerliklerini' takliden hızla köşeyi dönmek niyetiyle girilmiş işlerden geriye kalacak olan: "Yahu o da kimmiş? Efendim ne filmi dediniz? Aa, o muuu? Yahu o J.R. 'lı Dallas' değil miydi?" gibi sorulardır herhalde. Bence bu meselemize yanıtım fazla uzun kaçtı. Özetle: Romanın kullanımı 'niyete bağlı' desek yeter.

Y.K. : Sanat/sanatçı – siyaset ilişkisini nasıl değerlendiriyorsunuz?

A.A. : Sanatçı estetik boyuttan öte bir düşünce insanıysa; 'bu neden böyle, bunun değişimi nasıl olmalı, nasıl olmalı, toplumu toplum yapan insanlardır; insanları insan yapan nelerdir ve nasıl?' gibi soruların peşindeyse daha baştan politikaya batmış demektir. Bütün mesele arayışın genelgeçerden farklı boyutlarda, ezberlenmişlere sırt dönerek ele alınışında. Sanat - Politika? Taa Platon yani Eflatun' dan, Sokrates' ten (Bkz: Tragedyalar) Fransız Rabelais' sine (Bkz.: Gargantua) kadar sanat / sanatçı / siyaset ilişkisi üstünde çok durulmuştur. İktidar / yaratı bağlamından öteye ilim ve bilim ilişkilerine kadar. Kısaca: İşte sorgulayış=düşünce. İşte düşünce=siyaset. İşte siyaset=egemenlik komedyası. Hâlâ daha, tartışmaya ne kadar açık.

Y.K. : Türk Edebiyatı' nın bugünkü genel durumu ile geleceği hakkındaki değerlendirmeleriniz nasıldır?

A.A. : Türk edebiyatında en yakın geçmiş de unutulmuş durumda. Vitrinler dijital zamana uygun damgalı tişörtlerle dolu. Çok kitap yayımlanıyor, kötü bir şey mi? Yoo, niye olsun? Ancak hız çağının hormon şıngıralı fabrikasyon verimlerini tüketmeye yetişmek her anlamda kolay değil. Edebiyatın verimleri de, özellikle bizde hep kendi, üstelik dar koşullarına uymuştur. Bu vitrinler dolusu yeni mallar, umalım da yeni değişim verimlerinin rüzgârında savrulup gitmesin. Bence, şimdi benim de yaptığım gibi, dünle şimdinin yokluk ve varlığı üstünde fazla oyalanılmakta. Toplu kıyımlara çoktan uğramaya başlamış bütün insanların geleceği üstüne derin bir hassasiyetle eğilmek gerek. İnsanın molekülleşeceği en büyük ve en hızlı değişim zamanını anlama duyarlığına hemen sahip olmak... Çünkü eşikteyiz.

Y.K. : Liselerde okutulan Edebiyat dersleri hakkındaki düşüncelerinizi/değerlendirmelerinizi alabilir miyiz?

A.A. : Liselerimizde okutulmak üzere 100 yazar adı seçilmiş; şu da olsun, bu da olsun; şu ve şu olmasın hesabıyla. Yaşayan yazarlardan birinin bile adı yok listede. Benim: "Tarihin sivil, gayri resmî tanıklarına kıymayın efendiler!" diyeceğim geliyor. İşte dedim bile... Sahiden ne demek şu şu okunsun, bu bu okunmasın? Eğitimde düşünce ve bireyin karşılaştırma özgürlüğünü bir de böyle engellemekten başka bir anlama gelmiyor mu? Kültür hayatımızın gerçekleri üstüne ışık düşürmeye başlayanlar yok olup gitsinler diye... Edebiyatımızın eğitiminde Ahmet Mithat Efendi'nin hayatı ve eserlerinden Felatun Bey ile Râkım Efendi' nin (1875) bilinmesi ne kadar gerekli ise Hakan Günday' ın Kinyas ve Kayra (2000) romanını tanıyıp bilmek de o kadar önemli. Kendi dönemleri çerçevesinde hayatın karanlık ve aydınlık halleri...

Eğitimimizde böyle sınırlamalar olmasaydı ben, Cemil Meriç gibi bir düşünür/yazarımızı, yaşım kırklara vardığında bilmek durumuna düşmezdim! Şimdi denk düştü, liselerde okunması resmen uygun görülen 100 edebiyatçı listesinde yer aldı. Ya yaşıyor olsaydı?..

Y.K. : Millî Eğitim Bakanlığınca, okullarda okutulması öngörülen "100 Temel Eser" hakkında ne düşünüyorsunuz?

A.A. : Bu sorunuzun yanıtını iyi ki yukarıda vermiş bulunmaktayım.

Y.K. : Çocukların ve gençlerin eğitim yaşantılarında, ailelerinin tutum ve yaklaşımlarının önemi tartışılmaz. Siz, eğitim yaşantınızda ailenizden nasıl bir yaklaşım gördünüz?

A.A. : Ben Cumhuriyet Devleti' nin ilk ya da ikinci kuşaklarından sayılırım. Osmanlı Halifeliğinden laik cumhuriyete geçiş dönemi. Bizim anne ve babalarımızın eskiden yeniye, alışkanlıklarından kurtulup 'modernleşmeye' dönüşmeleri dönemi. Bu dönem insanların ikilemler içindeki dramlarını biz hiç anlayamadık. Zaman aldı. 1933' te kızların da erkeklerle aynı okula gönderilmesi yasası çıkmıştır. Bu yasa olmasaydı ben okula gönderilir miydim acaba? Usulden değildir ki? Paşa kızı, torunu, şusu busu falan da değil ki evde yerli ve yabancı özel mürebbiye ve muallimlerimiz olsun. Babam da, annem de Cumhuriyet ilkelerine harfiyen ayak uydurabilmiş olmasalardı, ben bugünkü ben olamazdım herhalde. Ben ve erkek kardeşlerim okumayı sevdi; dergi ve kitapları birbirimizle kapışırık çocukluk, gençlik yıllarımızda. Annem kitabı elinden hiç düşürmedi.

Bütün bunlara karşın, ailenin tek kız çocuğu olarak üç erkek ve bir babayla birlikte dördünün ataerkil denetiminden uzak kaldım diyemem. Neyse ne de, kendim okuyup yazmayı kafama koymuştum; dörtlü 'erkek egemenliği' nin ısrarına fazla karşı koymamaları bana çok iyi geldi. Hele annemin 'sessiz itaatsizlikleri' yok mu, yeter de artar. Örneğin Ulus' taki, Kızılay' daki sinemalara yeni gelen filmlere bile beni okuldan annem kaçırdı.

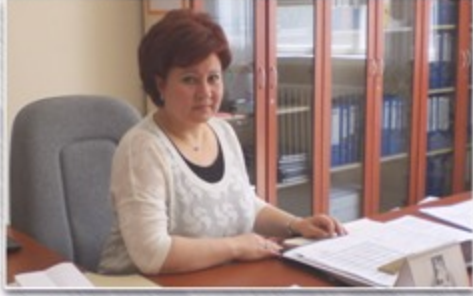
Y.K. : Ağabeyiniz, Sayın Ayhan Sümer' in özellikle eğitim ve kültür alanındaki hizmetlerini nasıl değerlendiriyorsunuz?

A.A. : İşte 'erkek' iktidarı yine ve yeniden öne çıkmış bulunuyor: Ayhan Sümer benim ağabeyim değil, kardeşimdir. Benden iki ya da üç yaş küçük kardeşim. Yetişirken hayata adımlarımızı birlikte attık diyebilirim. Ortaokulun ilk yıllarında Ankara Yenisehir, Meşrutiyet Caddesi'nden Anafartalar' ın Çıknkçılar Yokuşu' nun oralara kadar yayan, el ele birlikte gittiğimiz zamanlar oldu. Ayhan, babamın dükkânında onun yanından hiç ayrılmadı. Kumaş ve bir kasabaya gerekli her şeyin satıldığı dükkânda babamın nasıl bir kasıntı bilmez çalışan, nasıl sahici bir 'insan koruyucusu' olduğunu en iyi Ayhan bilir. Ayhan Sümer, babamız Mustafa Sümer' in emeklerine o kadar saygı ve sevgiyle sahip çıkmıştır ki, işte ancak bu tutumu Ayhan' ı bugünkü Ayhan Sümer yapmıştır. Babamızın anısını tek başına yücelten, onun emeklerinin üstüne taş taş üstüne koyarak daha anlamlı ve güzel katkılarda bulunan odur. O da çalışkandır. O da ruhen güzel ve temiz insanlardan yanadır. Başta söylediğim gibi kültürel etkinliklerin yalnız kitabına değil; sanat, edebiyat, tiyatro ve müziğine de her zaman ilgi duymuştur. Geleneksel müziğimiz kadar batı müziğinin de seçkin örneklerini hâlâ dinler. Kulağı iyidir, usulü iyidir; yeri gelince şarkılardan birini mükemmelen söyler. Ayhan Sümer' in estetik kaygısı, onu Ayhan Sümer yapan değerlerin başlıcasıdır. Bildiğim kadarıyla Ayhan hep güzel, insana yaraşır bir insan çoğunluğu içinde olma umudunu ayakta tutmuştur. Eğitim ve kültüre olan önemli katkılarının altında yatan işte onun bu umududur.

Y.K. : Başta Ayhan Sümer Anadolu Lisesi öğrencileri olmak üzere tüm öğrencilere iletmek istediğiniz özel bir iletiniz var mı?

A.A. : Öğütlemek pek sevdiğim bir şey değil. Yine de şu diyeceklerimi yaşamışlık birikimime veriniz: Kendiniz olunuz. Kendinizi kendiniz tarafından kurup çatmak için ne gerekiyorsa onu yapınız; özellikle bunda çok ısrarlı olunuz. Sabırlı olunuz: Bıkkınlık yok. Dıştan yapılan her türden 'ideolojik' şıngıraları ancak bu yoldan tersine çevirebilen, kendiniz kılabilen bir KİŞİ olabilirsiniz. İnsanlık haklarınızı ancak 'kişilik' haklarımızla savunabiliriz. Şiddetle değil, kişilik haklarımızla. Yeter ki hesabımız doğru çıksın.

Y.K. : Bu güzel söyleşi için size tekrar teşekkür ediyoruz. Tüm öğrenciler adına size saygı ve sevgilerimizi sunuyoruz.

Gamze ÖNCÜ
Psikolojik Danışma ve Rehberlik Öğretmeni

bireyselleşmek mi yalnızlaşmak mı?

Bireyselleşmek, kendini ifade etmek, korkmadan fikrini söylemek, kendi isteklerini ön planda tutarak varlığını ortaya çıkarmak. Bu kavramlar günümüzde çok sık kullanılıyor. "Korkma fikrini söyle, seni ezmelerine, sindirmelerine izin verme!" Çevremizdeki dostlarımız bize hep bunu öğütüyorlar. Kendi mutluluğumuzu ve benlik duygumuzu doyurur ve düzeltirken; karşımızdakilerin duygularına ne kadar dikkat ediyoruz? Doğruluğu sık sık patavatsızlıkla, arkadaşı için duyduğu olumsuz ifadeleri ona söyleyerek dostluk adına iyi yaptığını düşünmekle karıştıran bir toplumda yaşıyoruz. Bir başkasının duygularına önem vermeyen sadece kendini düşünen insanlar olduk. Çağın gereği midir bu? Teknoloji çok ilerledi, onun getirisi mi? Bu bahanelere sığınmak bence doğru değil. Çünkü eskiden arkadaşlar birbirleri için fedakârlık yaparlardı, şimdi fedakârlığı sadece aile bireyleri yapıyor. Hatta bazı ailelerde bu da olmuyor. Birinin sıkıntısını paylaşmak, biri adına fedakârlık yapmak, bir sınnı ömür boyu saklayabilmek çok kıymetli meziyetler oldu. Örnek verecek olursak; iki yakın arkadaş bir kızı severse diğeri olgun davranıp diğerlerinin kararına saygı duyar, bu meseleyi de bir daha gündeme getirmezlerdi. Toplumda sosyal kültürel farklar arttıkça insanların birbirlerini anlamaları zorlaşmıştır. Eskiden insanların ekonomik ve kültürel durumları birbirine yakın olduğundan empati kurmanın bir anlamı oluyordu. Şimdi empati kursa da onun hissettiklerini hissedemez. Çünkü yaşam standartları aynı değildir. Kendini onun yerine koymakta zorlanır. Şimdi ise yozlaşmış ilişkiler, çirkin olaylar yaşanıyor. Hiç kimse mutlu olmuyor. Yaşananlar ise herkes için travmatik sonuçlar doğuruyor. Bencilce "BEN" derken ortada koca bir hiçbirlik. Hiç düşünüyor musunuz neden eskiye özlem var? Yok mu? Benim içimde var. Birilerini dinlemek, onları üzmemek için susabilmek... Zayıf olmak değil günümüzde bunu başarabilmek; güçlü olmaktır.

sorumluluk verme sorumluluğu

Çocuklarının sorumlulukları yerine getirmemeleri çoğu anne ve babanın şikâyet konusudur. Genellikle bu şikâyetler çocukların okula başlaması ile ailelerin gündemine girer. Ödev yapmama, okul eşyalarına sahip çıkmama, uyarı olmadan ders çalışmama, ya da televizyon ve bilgisayar başında fazla vakit geçirme gibi davranışlar bu şikâyetlerin başlıca nedenlerindendir. Sorumluluk erken çocukluk dönemlerinden başlayarak yaş, cinsiyet, gelişim düzeyine uygun bir düzeyde, bireyin üstüne aldığı görevleri ya da yükümlülükleri yerine getirmek, başkalarının hakkına saygı göstererek kendi davranışlarının sonuçlarına sahip çıkmak, gerektiğinde de hesap vermek olarak tanımlanabilir. Sorumluluk duygusu doğuştan gelmediği gibi, doğumdan yetişkinliğe uzanan yaşamın her döneminde yer almakta ve devam etmektedir. Her yaşın, cinsiyetin ve her çağın kendine ait sorumluluk çeşitleri vardır. Şu anda evlerimizde bulunan çocuklarımızın sorumluluğu, okullarına devam edip bir üst eğitim kurumuna hazırlık yapmaktır. Ebeveynler sorumluluğu daha geniş kapsamda düşünüp çocuklardaki sorumluluk duygusunun oluşumu ve gelişimini yalnızca eğitim- öğretim hayatına ait dönemlerle sınırlamamalı.

Çocuğa sorumluluklar verilirken, çocuğun gelişimsel dönemlerinden haberdar olunmalı ve bu dönemlere uygun görevler verilmelidir. Çocuktan ne istenildiği açık ve sade bir dille anlatılmalıdır. Bu, karşılıklı yanlış anlaşılmalara ortadan kaldıracaktır. Çocuğun kapasitesini aşan işlerden kaçınılmalıdır. Çocuk bazı sorumluluklarını yerine getirmeye çalışırken hatalar yapabilir. Bu gibi durumlarda hataların nasıl düzeltilebileceği ve hatadan nasıl ders alınacağı ona sabırla anlatılmalıdır. Çocuğun halletmesi gereken görevleri anne ve baba üstlenmemelidir. Yerine getirmesi gereken sorumlulukları için çocuğa ödül vaat edilmemelidir.

Sorumluluk zorlama ile kazandırılmaz. Sorumluluk kazandırmanın en güzel yolu özgürlükle disiplin arası dengeli bir yol izlemektir. Verilecek sorumluluklar, çocuğun kendisine güven duymasını sağlamalıdır. Çocuğun sorumluluk alma yönündeki girişimleri desteklenmelidir. Çocuğun yaşı ve konu dikkate alınarak, söz söyleme ve seçme hakkı tanınmalıdır.

Sorumluluk duygusu gelişmiş olan kişilerin en önemli özelliklerinden birisi, sevmeye yeteneklerinin gelişmiş oluşudur. Bu yeteneğin ilk oluştuğu yer ailedir. Sevginin, saygının, hoşgörünün hâkim olduğu aile ortamları çocukta sorumluluk bilincinin oluşmasında çok önemlidir.

Ayhan Sümer Anadolu Lisesi' nde Rehberlik

Rehberlik servisinin öğrenci velileri ile sık sık gerçekleştirilmekte olduğu yüzyüze görüşmeler, okul veli diyalogunun en etkili kısmını oluşturmaktadır. Ailelere yönelik olarak düzenlenen eğitici seminerler, öğrencilerimizin karşılaşılabilecekleri olası sorunlarla ilgili olarak daha etkili önlemler alınmasına olanak sağlamaktadır.

Rehberlik Servisimize gelen velilerimizle yapılan bu görüşme ve sohbetler sonunda, öğrencimize nasıl bir destek verileceği karara bağlanmakta, birlikte hareket etme olanağı elde edilmektedir. Ev ve okul yaşantılarının aynı anda karşılaştırmalı olarak ele alınabilmesi daha kesin ve kısa süren çözümler üretilmesini sağlamaktadır.

Grup rehberliği aracılığıyla başta ulusal değerlerimiz, toplum kurallarımız, ders çalışma yöntem ve teknikleri, üniversiteye hazırlık, ergenlik çağı, üniversite tanıtımları gibi konular olmak üzere pek çok konuda öğrencilerimize yönelik bilgilendirici ve eğitici çalışmalar düzenlenmektedir. Onbirinci sınıf öğrencilerimize yönelik olarak Üniversite tanıtımı amacıyla sık sık geziler düzenlenmektedir. Eskişehir Anadolu Üniversitesi, Eskişehir Osmangazi Üniversitesi, Ankara Bilkent Üniversitesi, İstanbul Teknik Üniversitesi, İstanbul Koç Üniversitesi gezileri bunlardan bazılarıdır. Dokuzuncu sınıf öğrencilerimize yönelik çalışmaların ağırlık noktasını ise daha çok "nasıl ders çalışırsak başanlı oluruz?" konusu oluşturmaktadır.

rehberlik ve psikolojik danışmanın ilkeleri

- Rehberlik ve psikolojik danışma hizmetleri, eğitim kurumlarının eğitim-öğretim etkinlikleri bütünlüğü içinde yer alır.
- Rehberlik ve psikolojik danışma hizmetleri tüm öğrencilere açık bir hizmettir.
- Her öğrenci eğitim sürecinde kendisine sunulan seçenekler arasında seçme özgürlüğüne sahiptir.
- Rehberlik ve psikolojik danışma hizmetlerinde insana saygı esastır.
- Rehberlik ve psikolojik danışma hizmetlerinin bireysel boyutunda gizlilik esastır.
- Rehberlik ve psikolojik danışma hizmetleri öğrenci, veli, uzman, öğretmen ve yönetici gibi ilgililerin iş birliği ile yürütülür.
- Rehberlik ve psikolojik danışma hizmetlerinde bireysel farklılıklara saygı esastır.
- Rehberlik ve psikolojik danışma hizmetlerinin yürütülmesinde hem bireye hem de topluma karşı sorumluluk söz konusudur.
- Rehberlik ve psikolojik danışma hizmetlerinin yürütülmesinde bilimsellik esastır.

rehberlik ve psikolojik danışmanın sınırlılıkları

Rehberlik ve psikolojik danışma, "her derde deva" bir hizmet değil, sınırlılıkları olan bir hizmetler bütünüdür. Bireyin tanınması ancak bu hizmetlerden yararlanmak isteyen kişinin kendisi, anne babası, öğretmeni, yöneticisi ile anlayış ve işbirliği yapabildiği ölçüde gerçekleştirilebilmektedir.

Rehberlik uzmanından beklenen; bu hizmetlerden yararlanmak isteyen kişiye gerçekleri, sorunları anlatarak çevresi konusunda bilinçlenmesini sağlamaktır. Böylece birey kendi güçlerini kullanarak sorunlarını çözebilecek ve kendini gerçekleştirebilecek duruma gelecektir. Rehberlik ve psikolojik danışma hizmetleriyle sağlanmak istenen başarı budur. Bundan sonraki başarıyı kişinin olanakları, kararı, girişim gücü ve çabası belirleyecektir. Onun için okulda rehberlik ve psikolojik danışma hizmetlerinin verilmesiyle, öğrencilerin tüm sorunlarının ortadan kaldırılacağı sanılmamaktadır.

Ayrıca, rehberlik ve psikolojik danışma hizmetlerinden, kısa sürede sonuç alınmadığı da bilinmektedir.

Fahri UZUN
Psikolojik Danışman

madde bağımlılığı

"Hiçbir genç ya da ergen "Ben bir gideyim de madde alayım, kafamı toparlar veya problemlerimi unutturur." diye bir maddeye başlamaz. Hep bir arkadaş vardır yanında. Ya o arkadaş birilerinin kurbanı olmuştur ya da birileri tarafından o maddeye alıştırılmıştır."

Y.K. : İlk önce bize kendinizi tanıtır mısınız?

F.U. : Ben Fahri Uzun. Psikolojik danışmanım. Uzun yıllar Alkol ve Madde Bağımlılığı Tedavi Merkezinde çalıştım. Şu anda Keçiören ilçesinde madde bağımlılığı üzerine projelerde çalışıyorum.

Y.K. : Bağımlılık nedir? Madde bağımlılığı nedir?

F.U. : Bağımlılık kısaca, kişinin özgürlüğünü ve özerkliğini kaybettiği bir durumdur. Kişi bağımlı olduğu zaman ya da kişiye bağımlılık geçtiği zaman o kişi özgür olamıyor, kim olduğunun farkında olmuyor. Hem de o maddesiz ya da o nesnesiz hareket edemiyor; hep bir dayanak aramak zorunda kalıyor. Kişi her şeye bağımlı olabilir. Son zamanlarda adı sık sık anılan 'internet bağımlılığı' yeni görülmeye başlandı. Fakat birkaç yıl sonra bunu da sık sık duyacağımızdan eminim. Televizyon bağımlılığı, kişiye bağımlılık güncel bağımlılık tipleri olarak karşımıza çıkıyor. Evet, bunlar eskiden beri var ama günümüzde daha sık olarak kullanılır hale geldi.

Madde de bunlardan birisi. Sizin kast ettiğiniz şey de uyuşturucu madde bağımlılığı. Kişi bunları kullanmaya başladığı zaman kendisini kontrol edemiyor. Aslında bu tanımların klinik bir değerlendirmesi var. Bir kişiye bağımlı diyebilmemiz için sorduğumuz sekiz tane soru var. Kişi bu sorulardan üç tanesine evet derse biz ona bağımlı diyoruz. Bu soruların birkaçından bahsedeyim: Kişi maddeyi almaya başladığı andan itibaren sürekli arttırma isteği gösteriyorsa, o maddesiz hiçbir iş yapamaz duruma geliyorsa, o maddeyi almadığı zamanlarda vücudu yoksunluk yani birtakım değişiklikler gösteriyorsa biz o kişiye 'madde bağımlısı' tanısı koyuyoruz.

Y.K. : Peki neden en çok lise çağındaki gençlerde madde bağımlılığı görülüyor?

F.U. : 30 yaşında, 40 yaşında bağımlı insanlara "maddeyle ilk ne zaman tanıştınız" diye sorduğumuzda cevapları hep "lise çağında" oluyor. Lise dönemi ergenlik dönemimiz.

Bu yüzden lise çağı çok önemli. Kişilerin, gençlerin, ergenlerin o dönemdeki arkadaş gruplarına dâhil olmak istemesi ve onlarla birlikte olması, daha özgür olduğunu sanması en büyük etkidir. Zararlı maddeleri satanların hedefleri gençler. Çünkü gençler bu dönemde daha korumasız. Ergenlik döneminde daha çok etki altında kalabiliyorlar. Zaten gençlerin ergenlik döneminde hormonlardan kaynaklanan problemleri var. Bu problemlerin giderileceğini düşünen gençler bu tür maddeleri kullanıyor ve bu maddelere "hayır" diyemiyorlar. Gençlerin madde kullanmasındaki en büyük etken bunlardır.

Y.K. : Bu konuda alınan önlemler hangi kurumlarda gerçekleştiriliyor?

F.U. : Bu konuda her kuruma düşen görevler var. Örneğin, şu anda bulunduğumuz ortamda bile bağımlılıkla ilgili bir şeyler yapılıyor olması lazım. Bu okuldaki 11. sınıflar bu çalışmalara katıldı. Demek ki okulunuzda da bu tür eğitici faaliyetler yapılıyor. Zaten olması gereken de bu. Kişiyi madde kullanımından sonra tedavi olmuş bir halde sunmak çok zor bir şey. Yani kişide madde bağımlılığı gerçekleşikten sonra geriye dönüş çok zor. Bu yüzden okullarda böyle koruyucu ve önleyici çalışmaların yapılmasını çok önemsiyoruz. Kişi bağımlı olduktan sonra sağlığı bozulduğu için işin içine sağlık bakanı, hastanelerin bağımlılık birimleri ve Amatem giriyor. Yani toparlayacak olursak okullar, hastaneler, sivil savunma kuruluşları sosyal projeleri kapsamında bu konuda bir şeyler yapabilir. Hatta muhtarın bile bu konuda bir şeyler yapabileceğini düşünüyorum.

Y.K. : Peki genelde üniversite çağındaki gençler hangi yollarla bu maddelere alıştırılıyor?

F.U. : Hiçbir genç ya da ergen "Ben bir gideyim de madde alayım, kafamı toparlar veya problemlerimi unutturur." diye bir maddeye başlamaz. Hep bir arkadaş vardır yanında. Ya o arkadaş birilerinin kurbanı olmuştur ya da birileri tarafından o maddeye alıştırılmıştır. Gözlemediğimiz en büyük etken arkadaş gruplarıdır. Bu yüzden arkadaş seçerken -biz ailelere de söylüyoruz- çok dikkat edilmelidir. Mesela bir anne kek yapıp çocuğunun arkadaşlarını eve davet edebilir.

"Bugün de bizde zaman geçirin" şeklinde bir davette bulunursa, hatta anneleriyle tanışırsa bu çok büyük bir adım olur. Kontrol açısından bu çok önemlidir. Ailenin tutum ve davranışları da büyük ölçüde etkilidir. Sürekli sorgulayan, eleştiren; çok güvenen veya dinlemeyen aile tipleri olabiliyor. Günün nasıl geçtiğini sorgulamayan aile tipleri var. Bunlar madde bağımlılığına başlamada çok büyük etken. Olumsuz örnekler, basında çıkan popüler kişilerin madde bağımlılığı ile tanınması da diğer bir etken. Çünkü televizyonu açıyoruz o kişiler, 1 ay sonra onları madde bağımlılığı ile gündemde görüyoruz. Bu durum birçok genci olumsuz yönde etkileyebiliyor. Biz de bu durumda sanatçılardan, sporculardan olumlu örnekleri göstermeye çalışıyoruz. Gittiğimiz konferanslarda, bağımlılıkla ilgili sunularda bu olumlu örneklerden yararlanıyoruz. Bu örnekler sayesinde neden maddeye ilgi duymamaları gerektiğini, neden maddeye ihtiyaçları olmadığını anlıyorlar.

Y.K. : Madde bağımlıları hangi davranışları ile kendilerini ele verirler? Biz bunu nasıl sezebiliriz?
F.U. : Her bağımlılık tipinin kendine has ipuçları var. Fakat aileler için en önemli ipuçları şunlar: Çocuklarında aşırı para harcama durumu başlamışsa, verilen harçlıkların çok üstünde harcamalar görülüyorsa, evde paralarında bir azalma oluyorsa, okuldan sık sık kaçmalar görülüyorsa, okuldan uzaklaşmalar görülüyorsa, olumsuz arkadaşlar (okul dışından arkadaşlık) edinilmeye başlanmışsa, rutin hayatlarında anormal bir değişiklik varsa (Örneğin aşırı derecede uyumaya başlamışsa) vb. Tabii bu demek değildir ki her bunu yapan bağımlıdır; ama bunlar bize birtakım ipuçları verebiliyor. Kişinin yaralanma durumu ya da kendini yaralama durumu varsa (genelde erkek öğrencilerde bu tip yaralanma davranışlarını gözlemliyoruz), bunun yanı sıra kişinin doğuştan gelen dikkat dağınıklığı, hiperaktiflik gibi birtakım sorunlarına zamanında müdahale edilmediyse maddeye yakınlaşmada bir etken olabilir. Her dikkat eksikliğinde bu durum görülecek diye bir şey yok. Ama bu durumdaki bireyler madde bağımlılığına daha yatkın.

Y.K. : Peki biz arkadaşlar bu durumdaki birine nasıl yardım edebiliriz veya bu durumun önüne nasıl geçebiliriz?

F.U. : Erken yaşta madde bağımlısı olan kişilerin ailesi bilgilendiği zaman yüzde altmışa yakın başarı sağlanıyor. Maddeyi kullanan kişinin tutumu da çok önemli. Eğer kişi kullandığı madde ile mutlu ise siz ne kadar çaba sarf etseniz de geriye dönüş konusunda sıkıntı yaşarsınız. Bu durumda bağımlının kendisinin maddeden kurtulmayı istemesi lazım. "Bu bana zarar veriyor, ben artık bunu kullanmayacağım." demesi lazım. Eğer bu bilinci taşıyorsa bizim başarı şansımız yükselir. Siz o dönemde gerekli sağlık kuruluşlarını harekete geçirebilirsiniz, örneğin Amatem bunun için var. Bu konuda okul rehberlik servisiniz size gerekli yolları gösterir.

Y.K. : Diyelim ki bir kişi madde bağımlısı ve bir şekilde bu bağımlılıktan kurtuldu. Seneler sonra bir anda aklına gelip tekrar başlayabilir mi?

F.U. : Bağımlılık bir hastalık. Öyle bir hastalık ki "ben bir daha içmeyeceğim" deme şansı yok kişinin. Söylediğiniz şey çok doğru. Örneğin bir birey yıllarca alkol kullanmış. Sonra 5 yıl 6 yıl kullanmamış. Daha sonra bir düğüne gitmiş, orda alkol ikram edilmiş, içmiş. Böyle bir durumda yüzde doksan dokuz orda kalmıyor. Mutlaka devamı geliyor. Yani bireyin bağımlılıktan kurtulma şansı çok düşük. Bizim ölçütlerimize göre eğer birey en az bir yıl süreyle maddeyi kullanmamışsa o kişiye remisyonda yani uykuda diyoruz. Bu uykudan 6 yıl sonra da uyanabilir hiç uyanmayabilir de. Hangi bireylerde bu süre uzun oluyor? İş sahibi bireyler, bir dayanağı olan bireylerde remisyona yani kullanmama süresi uzuyor.

Y.K. : Peki ailemizdeki biri kullanıyorsa nasıl davranmalıyız?

F.U. : Yardım almayı kabul etmesini sağlayabilirsiniz. Evde özel bir davranış göstermenize gerek yok. Kendisi ile maddenin zararları hakkında konuşabilirsiniz. Bu zararların ona neleri kaybettirebileceği hakkında bilgiler verebilirsiniz.

Y.K. : Madde bağımlılarının okullardaki durumları hakkında ne düşünüyorsunuz? Sayıları günden güne artmakta mı?

F.U. : Bu durum dünyada büyük bir problem, Avrupa'da da öyle. Yurdumuzda bu durum öyle aman aman yüksek seviyelerde değil. 9 yaşa inmiş, 8 yaşa inmiş deniliyor. Ben o kadar vahim bir durum görmüyorum ama yıllar ne gösterir onu bilemem. 5-10 yıl sonra durumun nereye varacağını zaten kimse bilemez. Fakat koruyucu, önleyici çalışmaların mutlaka yapılması lazım. Bu çalışmalar ana sınıftan başlayıp üniversiteye kadar devam ettirilebilecek etkinlikler içerisinde yer alabilir.

Y.K. : Peki meslek hayatınız süresince bağımlılığın arttığına inanıyor musunuz?

F.U. : Artış değil de maddelerde çeşitlenme olduğunu görüyorum. Hiç görmediğimiz, bilmediğimiz maddelerin toplumumuzda kullanıldığını görüyoruz.

Y.K. : Rehabilitasyon çalışmalarınız nelerdir?

F.U. : Rehabilitasyon zaten bu gibi durumlarda kesinlikle uygulanması gereken bir tedavi. O tedavi yapılırken yani arındırma yapıldıktan sonra zaten yaklaşık 1 hafta sonra hasta kendini iyi hissetmeye başlıyor. Hastanedeyken bu rehabilitasyon çalışmalarına önem verilmesi gerekiyor. Amerika'da ve bazı Avrupa ülkelerinde bu rehabilitasyon çalışmaları yapılan kişilere meslek edindirme kursları da verildiğini duydum, biliyorum.

Bu rehabilitasyonun yapılması açısından sosyal faaliyetler çok önemli. Örneğin spor yapmak, topluca film izlemek, grup kurup müzik yapmak...

Y.K. : Peki bu faaliyetlerin yapılma oranı nedir ülkemizde?

F.U. : Tabii ki bu çalışmalar yapılıyor fakat yapılma oranı düşük. Biz 10-20 yıl sonrasına bakamıyoruz, sadece 1 yıl içerisinde gelişen olayları inceleyebiliyoruz. Bu arındırma çalışması yapılan insanın 5-6 yıl sonra tekrar başlayıp başlayamayacağını bilemeyiz.

Y.K. : Okulumuzda özellikle sigaraya meyilli öğrenciler olabiliyor. Onlarla konuşurken nelere dikkat etmeliyiz?

F.U. : Öncelikle şunu söylemeliyim ki ben hiç bir maddeyi birbirinden ayırmıyorum. Ama madde bağımlısı olan gençlerimize baktığımızda hepsinin ilk olarak sigara veya alkolle başladığını görüyoruz. Onlarda öncelikle hayır diyebilme içgüdüsünün oluşmasını sağlamalıyız. Okullarda yapılabilecek en güzel şey öfke kontrolünü sağlamak. Zira madde bağımlılığının başlangıcı çoğunlukla öfkenin kontrol altına alınamaması sonucu ortaya çıkıyor. Bu öfke patlamaları sonucunda arkadaşlarından gelen "Al bir tane yak, bir taneden bir şey olmaz." gibi cümleler gençlerimizi madde bağımlılığının içine itiyor. İleriki zamanlarda bağımlılık derecesi ilerlemiş gençlerimize "Nasıl başladınız?" sorusunu yönelttiğimizde aldığımız cevap da çoğunlukla bu yönde oluyor: "Öfkelenmiştim, moralim bozduktu arkadaş uzattı ben de kabul ettim..."

Y.K. : Peki ben hayatımdan memnunum diyenleri nasıl caydırabiliriz?

F.U. : İşin zor kısmı da bu aslına bakarsanız. Onlara da zararlarını anlatabilir, ilerde karşılaşabilecekleri olumsuzluklardan bahsedebiliriz.

Y.K. : Son olarak toparlarsak ailelerimiz ve bizim için önerileriniz nelerdir?

F.U. : Aileler çocuklarına duydukları güveni her fırsatta dile getirmeliler. Bağımlılığı olan arkadaşlarınız var ise dediğim gibi onlara zararlarını anlatmanız ve size bu konuda güven duymalarını sağlamanız büyük ölçüde yeterli olacaktır.

Y.K. : Çok teşekkür ederiz zaman ayırdığınız için.

F.U. : Ne demek, ben teşekkür ederim.

Mehmet SAYDAM
Kimya Öğretmeni

termik santrallerinden oksijen ağacını oluşturabilir miyiz?

Termik santralden açığa çıkan, hem insan sağlığı hem de çevre sağlığını tehdit eden SO_2 gazının daha sağlıklı ve kullanılabilir hale getirilebilmesi mümkündür. Çıkan baca gazının yaklaşık %95 oranında SO_2 gazı olduğunu, bunun da termik santrallerinin çevresinde yaşayan başta insanlar olmak üzere bütün canlılara olan yıkıcı ve bir daha telafisi olmayan sonuçlara yol açtığını biliyoruz. Başta insanlar olmak üzere, termik santrallerinin çevresindeki bütün canlıları bu olumsuzluktan kurtarmak mecburiyetindeyiz.

Bu çalışmada termik santralinden çıkan gazlardan özellikle de daha zararlı olduğunu bildiğimiz SO_2 'nin çeşitli reaksiyonlar ve işlemler neticesinde S ve H_2O 'ya dönüştürülmesi amaçlanmıştır. Hayatın varlığının temeli enerjidir. Hayat var oldukça ve medeniyetler büyüyüp geliştikçe enerji ihtiyacı da o ölçüde artacaktır. Günümüzde enerji kullanımı toplumların gelişmişlik düzeyinin bir göstergesi olarak kullanılmaktadır.

Enerji üretiminin çevresel etkileri ve sonuçları titizlikle üzerinde durulması gereken günümüzün önemli problemlerinden birisidir. Dünyanın kömür rezervinin gittikçe azalması, yenilenebilir enerji kaynaklarının (nükleer enerji, rüzgâr enerji, jeotermal enerji, güneş enerji ve hidrojen enerji) kullanılmasını gerektirmekle birlikte kömür hâlâ önemli bir enerji kaynağıdır.

Yüzyılın sonuna doğru geleceğin kömür talebi başlıca üç sektörde (elektrik santralleri, endüstriyel kazan yakıtları, demir ve çelik üretimi) olacaktır.

Termik santraller, kömürün santrale taşınması yerine ekonomik değeri olmayan kömür madenlerinin yakınına kurularak, enerji üretimine katkı sağlamaktadır. Ancak kömürün yanması ile açığa çıkan karbon oksitler, azot oksitler, kükürt oksitler tüm canlılar üzerinde zararlı etkilere sahiptir. Bu gazlar asit yağmurları sonucu doğal bitki örtüsüne, canlılara ve binalara zarar vermekte sera etkisini artırarak dünya ısısının artmasına da neden olmaktadır.

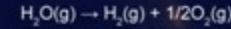
Ülkemizde artan enerji ihtiyacını karşılamak için birçok termik santral kurulmaktadır. Kömür kullanımı sonucu bu santrallerde büyük miktarda gaz çıkışı oluşmaktadır. Gaz çıkışının hava, toprak ve sudaki yaşam standartlarını düşüren olumsuz etkileri vardır.

Kirlenmenin boyutu çeşitli kaynakların kirlenme yayımı ile bölgenin meteorolojik şartlarına bağlıdır. Meteorolojik olaylar kirlenme maddelerinin atmosferde belli bölgelerde yoğunlaşmasına yol açarak önemli sağlık sorunları ile birlikte ekonomik kayıpları oluşturmaktadır. Hava kirliliği ile meteorolojik parametreler (hava sıcaklığı, rüzgâr hızı ve yönü yağışlar vb.) arasında önemli ilişkiler bulunmuştur.

Çevredeki gazların en olumsuz yönü solunum sonucunda vücudun çalışma sistemini dolayısıyla da hayatın yaşanırılığını etkilemektedir. Kömür yakıldığında içindeki silikatlar (çoğunlukla kil kökenli) karbonlar, oksitler, sülfürler, sülfatlar gibi yanmayan inorganik maddeler gaz halinde çevreyi kirlendirir.

$3 \times 210 \text{ MW/h}$ gücündeki bir termik santralinde kirlenme olarak SO_2 , SO_3 , toz ve ağır metaller ön plana çıkmaktadır. Bu kirlenmelerden SO_2 'den S elde edilip S'in kullanım alanlarına kaynak olarak hizmete sunmak mümkündür.

$\text{SO}_2 + 2\text{H}_2\text{S} \rightarrow 3\text{S} + 2\text{H}_2\text{O}$
Tepkimesine göre çıkan baca gazı S ve H_2O 'ya dönüştürülür. Elde edilen S %99 saflıktadır. Elde edilen bu saf S lastik sanayisinde, kara barut yapımında ve tıpta deri hastalıklarında ve diğer kullanım alanlarında ham madde olarak kullanıma sunulabilir. Elde edilen H_2O 'nun elektrolizi ile;

Olumsuz etkileri bilinen SO_2 gazından, çevrenin şiddetle ihtiyacı olduğu ve varlığı tartışılmaz olan H_2 ve O_2 gazları elde edilmiş olur.

Baca gazından çıkan gaz karışımından öz kütle farkı ile SO_2 ayrıştırılır ve toplama deposuna gönderilir. Depodan alınan O_2 toplama kaplarına gönderilerek, $\text{SO}_2 + 2\text{H}_2\text{S} \rightarrow 3\text{S} + 2\text{H}_2\text{O}$ Tepkimesine göre S ve H_2O 'ya dönüştürülür. Buradan ayrıştırma kaplarında S ayrıştırılır. Ve H_2O kalır. Elde edilen H_2O da elektroliz metoduyla H_2 ve O_2 'ye dönüştürülür. Bu sistemi kapalı ve dönüşümlü hale dönüştürüp işlem için gerekli olan H_2S de elde etmiş olur. Bununla da maliyetin düşürülmesi amaçlanır.

Gerekli olan madde miktarları şu şekilde hesaplanabilir:

$\text{SO}_2 + 2\text{H}_2\text{S} \rightarrow 3\text{S} + 2\text{H}_2\text{O}$ Tepkimesine göre;
64 g SO_2 'den 96 g S açığa çıkar ise
 $11.10^9 \text{ g } \text{SO}_2$ 'den $X = 1.65.10^{10} \text{ g S}$ açığa çıkar.
Buda 16500 ton S ve aynı tepkimeye göre;

64 g SO_2 'den 36 g H_2O açığa çıkar ise
 $11.10^9 \text{ g } \text{SO}_2$ 'den $X = 6.1875.10^9 \text{ g } \text{H}_2\text{O}$ açığa çıkar.
Buda 6187,5 ton su demektir. Buradan;

$\text{H}_2\text{O} \rightarrow \text{H}_2 + 1/2 \text{O}_2$ tepkimesi sonucunda
 $6.1875.10^9 \text{ g } \text{H}_2$ ve $5.5.10^9 \text{ g } \text{O}_2$ elde edilir.

$\text{SO}_2 + 2\text{H}_2\text{S} \rightarrow 3\text{S} + 2\text{H}_2\text{O}$ Bu tepkimenin gerçekleşmesi için $1.6875.10^{10} \text{ g } \text{H}_2\text{S}$ gerekir.
 $\text{S} + \text{H}_2 \rightarrow \text{H}_2\text{S}$ tepkimesiyle H_2S elde edilir. Bu tepkimeye göre; $1.03125.10^9 \text{ g}$ Hidrojen gerekir.

Elde edilen H_2 miktarı ile H_2S 'in %60'ı karşılanmış olacak ki bu da sistemde büyük oranda maliyet tasarrufu sağlayacaktır.

SONUÇ

Termik santrallerinin baca gazlarında SO_2 'nin zararlı yapısından kurtularak ormanlardan elde etmek için mücadele ettiğimiz O_2 gazını termik santralinden elde edilmiş olur ki bu dünyada kullanılan ilk yöntemdir. Ayrıca elde edilen H_2O 'dan H_2 gazı oluşturulur.

Hidrojenin kullanım alanları çok geniş ancak biz hidrojeni bir enerji kaynağı olarak kullanmak istiyoruz. Tabii ki her işlemin bir maliyeti olacaktır. Bu sistemdeki maliyet ilk kurulum aşamasında bir defaya mahsus olmak üzere yapılacaktır. Hem başta insanlar olmak üzere bütün canlıların daha sağlıklı daha dumanlı ve mavi gökyüzünü görmesine katkıda bulunacak, hem de canlı psikolojisine olumlu etkileri olacaktır. Herhalde bu kadar olumlu etkilerin maliyeti fazla düşünülmemelidir. Hammadde olarak kullanılan maddeler kendi iç dönüşüm mekanizmasında sağlanır. Çünkü parolamız 'Her şey önce insanlar içindir.' olmalıdır.

Artık termik santrallerinin çevresinde yaşayan insanlar hava kirliliğinden sokağa çıkmaya korkarken günün her saatinde caddelerinde temiz oksijen soluyarak dolaşabileceklerdir.

(Dünya Üçüncüsü olan ve danışmanlığını yaptığım 'Yatağan Termik Santralinden Oksijen Ağacını Oluşturmak' Adı Proje'den alıntı yapılmıştır.)

Nalan ÖZKÜTÜK
Matematik Öğretmeni

Matematiğin bizlere neden öğretilmeye çalışıldığına anlam vermekte bir hayli zorlanıyoruz. Nedense matematiği ve kendimizi ayrı dünyaların varlıkları gibi algılıyoruz. Oysaki istesek de istemesek de matematik ve biz bir bütündür ve ayırmayız.

Gün boyu matematikle iç içeyizdir. Sabah kalkış saatimiz, minibüs, otobüs paramız, işimizde yaptığımız hesaplamalar, arkadaşlarımızla veya iş için randevu saatimiz, yağışlı bir havada, trafiğin yoğun olduğu bir saatte randevumuza geç kalmamak için tahminen ne kadar zaman önce iş yerinden çıkmamız gerektiği, akşam gelirken marketten yaptığımız alışverişte kullandığımız kredi kartının limiti, yarı belediyede ödememiz gereken çevre vergisi, büyük oğlanın dersane parası, küçüğünün dergi parası, arkadaşlarımızla yaptığımız günde bize ne zaman, ne kadar para toplanacağı, çocukların geleceğini planlamaya yönelik attığımız adımlar, kendi hayatımızı planlarken kaç puanla hangi üniversiteye girebileceğimiz, emekli olduğumuzda kaç yaşında olacağımız ve daha neler neler...

Böyle olduğu halde matematiği öğrenmemek daha doğrusu onu sevmemek için çeşitli bahaneler üretiriz, ondan uzak durmaya çalışırız.

Ancak...

Matematiği beyin hücrelerimizin ölümünü geciktiren, onları taze tutan ve dolayısıyla yaşlanmaya bağlı hafıza sorunlarını hafifleten bir ilaç gibi görsek, hayatta karşılaştığımız, karşılaştığımız her türlü sorunun çözümünde, bilinçaltına yerleşen matematik kurallarının devreye girdiğini ve çözümümüze katkı sağladığını bilsek; teknolojiye, sanayiye, tarımda kısacası hayatın her alanında kullandığımız aletlerin, cihazların, sistemlerin temelinde matematiğin bulunduğunu, dolayısıyla matematiğin yaşamımızı kolaylaştıran, geleceğimizi şekillendiren, bilimlerin anası bir bilim olduğunun farkına varsak; çözerken, oynarken hayatın keşmekeşinden kısa bir süreliğine de olsa uzaklaştığımız sudokunun, satrancın, bilgisayar oyunlarının vb. matematiğin ürünleri olduğunu hissedebilseniz, matematiğe ilişkin düşüncelerimizin bir anda değişeceğine hiç kuşku yok.

Unutmayalım ki, korktuğumuz, çekindiğimiz, tehdit olarak gördüğümüz şeylerle yüzleşmekten, onlarla baş etmekten kaçındığımız sürece rahatsızlığımız, huzursuzluğumuz artarak devam edecektir. Cesaretimizi toplayıp, kaçındığımız şeyin üzerine gidersek, galip gelen, zafere ulaşan mutlaka biz oluruz.

Onu sevmek için çaba göstereceğiz. Sevginin yer aldığı her konuda başarının, mutluluğun geldiği gibi, matematik konusunda da başarı gelecek, matematikle mutlu bir birlikteliğimiz olacaktır.

matematik ve biz

matematik hayattır

Matematik uygarlığın aracıdır. Matematik çok yönlü bir bilimdir. Çağlardan çağlara taşınan ulusal sınır tanımayan, etkili, sağlam ve evrensel bir kültürdür. Matematik büyüyerek, gelişerek, insanlığa hizmet edecek; her zaman taze ve doğru kalacaktır. Matematik evrenselliğin dilidir. İrk, din, renk gözetmeksizin herkesin kullandığı ortak değerdir.

Matematiği, insanların kullandığı kadar evren de kullanır. Dünya güneş etrafındaki turunu 365 gün 6 saatte tamamlar. Bir mayoz bölünme geçiren hücrede 4 tane üreme hücresi oluşur. Oksijen solunumu yapan canlılar net 40 ATP üretir. Oksijen ve hidrojen 2 ye 1 oranda suyu oluşturur.

Hayvanlar da kullanır. Avlarını ne sürede nasıl avlayacaklarını hangi hızda koşacaklarını hesaplarlar. Evrendeki canlı ya da cansız her şeyin sahip olduğu en büyük güç matematiktir. Matematik evrenin aklidir. Yani matematiği herkes bilir, kullanır.

Biz insanlar matematiği sevmeyiz. Çünkü matematiği kullanmadığımızı düşünür, başarısız olur ve sonra da matematikten korkarız. Oysaki matematik bize yaşadığımız ortamı, doğayı, dünyamızı, gezegenimizi, canlıları, evreni anlamamıza, onun üzerinde kontrol gücü kazanmamıza yardımcıdır.

Günümüze kadar gelen bazı söylemler vardır. Matematikte başarılı olmak doğuştan gelir. Yeteneğe ve yüke zekâyı bağlıdır. Tabii ki doğuştan gelen, yetenekle ve zekâyı ilgilidir. Ancak bunlardan daha önemli, daha etkili başka bir şey vardır: Merak etmek. İnsanlar yıllar boyunca hadi sayıları bulalım, ben sıfır buldum, yuvarlak çizip buna çember adı verelim dememiştir. İnsanoğlu yaratılışını, evrenin varoluşunu merak etmektedir. Yüzyıllar boyunca herkes merdivene bir basamak daha eklemekte ancak hâlâ göğe ulaşamamışlardır. Matematiği böyle çözüp, bulup, bitirip tüketebileceğimiz bir şey olarak görmek doğru değildir. Matematik hayattır. Hayatın içindeki iki formül bir problemi oluşturan basit bir denklem değildir. Bakkalda iki ekmeğin bir sigara parasını hesap etmek değildir, bunlar okyanustaki su damlalarıdır. Küçük ve çoktur, yaşamı oluşturur.

Matematiğin yokluğu, hiçbir zaman olmamış ve bundan sonra da olmayacaktır. İnsanoğlu, daha kolay kavrayabilmek için somutlaştırmıştır, simgeleştirmiştir matematiği. Her ne olursa olsun, matematik sonradan yaratılan bir icat değildir

gemiye yön vermek

Bir gemi düşünün. Bu gemide yaşayan bir de aile. Bu gemide bir çocuk doğdu. Ancak aile bireyleri bir sebepten yok oldular ve çocuk gemide tek başına kaldı. İşte o çocuk için o gemi, onun gezegenidir. Deniz ise onun için bir boşluk. Gördüğü diğer gemiler de onun gezegenine benzeyen başka gezegenler. Ufuktaki karartı şeklinde olan adalar da farklı sistemler.

İşte bilim, o geminin denizdeki hareketini çözümleyip o gemiye yön veren, denizin sırrını çözüp onun içinde yüzmeyi öğreten, farklı gemileri tanımlayan, farklı adalara çıkmayı öğreten büyük bir kitaptır.

21. yüzyılda bilim, insanlık için hâlâ ufuktaki gizli bir adadır. Buna rağmen bilim, insanlık için büyük bir medeniyetin kapısının anahtarıdır. Bugün insanlık bu durumun farkında ve bu yüzden milyonlarca insan isteyerek ya da istemeyerek olsun, kazandığı paranın önemli bir kısmını bilime harcıyor. Bu sayede pek çok büyük projeler ortaya koyuyor.

Bilimin en önemli yanı, doğurduğu teknolojinin insanoğluna sunduğu hizmetlerdir. Bilim ve onun doğurduğu teknoloji, ülkeler arası rekabette en önemli unsur olmaya devam ediyor. Bilimsel ve teknolojik donanımı yeterli olan ülkeler bu avantajlarını her alanda kullanıyorlar. Bu açıdan, bilim ve teknolojinin sınırlarını zorlamak ülkemiz için de kaçınılmaz bir hal almıştır.

Oğuzhan ULUYURT 11 FEN C

Suat DÜNDAR
Resim Öğretmeni

kartopu

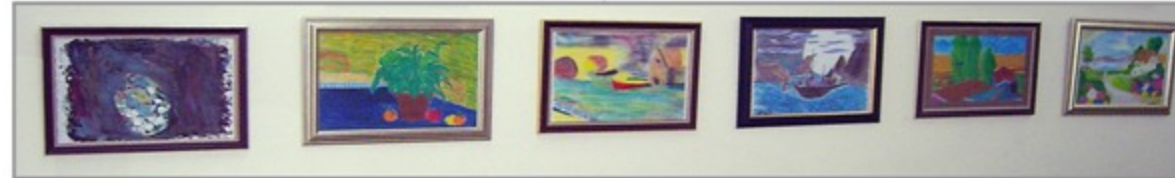
Öğretmenliğe başladığım ilk yıllardı. Güneşli, ılık bir pazar sabahı eskiz defterimi, kuru boya, pastel ve suluboya takımlarından oluşan resim çantamı, hazırladığım sandviç ve de o zamanlar vazgeçemediğim volkmenimi yanıma alarak, bu tatil gününü hem çalışarak hem de dinlenerek değerlendirmek üzere, ilçenin iki üç kilometre kadar uzağındaki, manzarasını çok beğendiğim, yöre halkının "Çayır" diye adlandırdığı benim ise "Minik Cennet" adını koyduğum dere kenarına doğru yola koyuldum.

Oraya vardığımda ilk işim her zamanki gibi ayaklarımı dereye sokup küçük balıkları seyrederek biraz dinlenmek oldu. Sonra da çalışma mekânımı oluşturdum. Bir ağaç gövdesi, kucağa alınmış resim çantası ve masa olarak kullandığım kayadan ibaret. Nedense hep önce kuru boya ile başlayıp daha sonra da suluboya ile devam ediyordum. Bu şekilde üç ya da dört eskiz bitirdikten sonra gözlerim iki yüz üç yüz metre kadar ileride, hayvan otlatan çocuklara takıldı. Bir taraftan müzik dinleyerek sandviçimi yiyor, bir taraftan da çok yavaş da olsa bana doğru yaklaşan sürüyü ve başlarındaki çocukları izliyordum.

Çok geçmeden bu çocukların öğrencilerimden bazıları olduğunu fark ettim. Beni görünce biraz daha hızlandılar. Mesut, Onur, Halit ve kardeşi Pınar. Bir de çoban köpeği var. Pınar beşinci sınıfa gidiyor. Onur altıncı sınıfta. Mesut ve Halit ise yedinci sınıf. Sürü onların değil. Belli ki hafta sonları ücret karşılığında bu işi yapıyorlar. Mesut'un kucağında da küçük bir kuzu var. Çok şirin. Pınar ona "Kartopu" ismini vermiş. Yanıma kadar geldiler. "Örtmenim nasılsınız?" diyor Mesut.

Oturdular yanıma. Önce merakla yaptığım eskizlere baktılar. Sonra dere kenarında sürüyü iki saat kadar "yatıracaklarını" söylediler. Sırt çantalarındaki yiyeceklerini çıkararak yemeye başladılar. Ben de Kartopu'nu kucağıma aldım ve onunla "sohbet" etmeye başladım. Ama o benden çok boyalarımı ilgiliniyordu. Köpek ise benimle!

İsrarla boyalarımı ulaşmaya çalışan Kartopu'nu izleyen Mesut: "Örtmenim o da resim yapacak galiba. Verelim de yapsın." dedi. "Yapabilir mi?" dedim. Onur atıldı: "Mesut yaptıktan sonra o dünden yapar." Gülüştük. Pınar sordu safça: "O nasıl yapacak? Elleri mi var onun?" Safça sorulan sorulardan hep korkmuşumdur. Kumazca sorulan sorulara genellikle alışkınyımdır da bu safça sorulan sorular hep uykumu kaçırmıştır. Korkum safça cevap verememektir. "Elleri olsaydı yapar mıydı?" dedim. Bu kez Halit: "Örtmenim, elleri olsa bile niye resim yapsın ki, o resmin ne olduğunu nereden bilecek? Onu yiyecek falan zanneder."

Doğru söylüyordu. Kartopu resmin ne olduğunu nereden bilecekti ki? Ayrıca resim yenen bir şey olmadığına göre onun ne işine yarayacaktı? Bunları Kartopu'na anlatmanın bir yolu var mıdır? Bilmiyorum. Kartopu'na: "Bak Kartopu! Biz, yenecek bir şey olmadığını bildiğimiz halde, sırf ellerimiz var diye resim yapmıyoruz, resim yapmamızın başka nedenleri var, sen de yapmalısın, çünkü çok gerekli. Ama bunu sana nasıl açıklayacağımızı bilmiyoruz. Resim yapmasan bile herhangi bir sanat dalı ile iç içe olmalısın. Çünkü insan doğayı ve yaşamı en doğru ve eksiksiz şekilde sanat yoluyla kavrar." desek yarar olur mu bilmiyorum.

Ya da Fischer'in "Sanatın Gerekliliği" kitabından alıntılar aktarsak, Nietzsche'nin "Sanat hakikatten daha değerlidir." sözünü, Bacon'un "Güzel sanatlar, insanın kafasının ve kalbinin birlikte çalıştığı şeylerdir." sözünü, Tolstoy'un "Şiddet ortadan kaldıracak yegane şey sanattır." sözünü, Atatürk'ün "Sanatsız kalan bir milletin hayat damarlarından biri kopmuş demektir." sözünü hatırlatsak, "Musikiyle ilgisi olmayan mahlûkat insan değildir." desek, olur mu? Olmaz. Çünkü Kartopu buna itiraz edecektir. "İyi ama ben bir kuzuyum, o dediklerinizden bana ne?" diyebilir.

Kartopu'na resim yaptırmanın başka bir yolunu bulmalı. Kaldı ki bulduk. Peki ne resmi yapacak? Resim yapmak, kürsüye çıkıp bir şeyler söylemek, hatta iddia etmek değil mi? Bir şeylerin altını çizmek, açıklamak, başkaları gibi de görmek, düşünmek, hissetmek değil mi? Kartopu'nu kürsüye çıkarsak bile ne söyleyebilir ki?

Bir süre de yanlarında getirdikleri topla futbol maçı yaptık. Onur'un kalecilğine hayran kaldım. Halit ise rüzgâr gibi koşuyor. Ona yetişmek çok zor. Futbol ilgisini çekmediği için sıkılmaya başlayan Pınar eskiz defterime bir şeyler çiziyor. Basit ama tavrırları, gözleri ve soruları gibi saf, dürüst çizgilerle. Sonra gitme vakti geldi. Onlar tepelere, ben ise evime doğru yola koyulduk.

Yemek sonrası eskizler üzerinde düşünürken dalmışım. Futbol beni yormuş anlaşılan. Kartopu vardı rüyamda. Bir taraftan resim yapıyor diğer taraftan da panik içerisinde oradan oraya koşarak, arkadaşlarına resim yapmaları, şiir yazmaları, tiyatro oynamaları, dans etmeleri ve öykü yazmaları konusunda çağrıda bulunuyordu. Çok gürültü vardı. Sesini pek duyuramıyordu. Çaresiz görünüyordu. Sonra beni gördü. Kucağıma atladı. Ağlıyordu. Elinde fırçalar, boyalar, notalar, kitaplar, hatta Romeo ve Juliet'in kostümleri bile vardı. Tuval istedi benden. Diyemedim bu son tuvalim diye. Ama anladı. Birlikte yaptık resmi. Aynı tuvale...

her zaman oralarda bir yerlerde

Kendi kendimize "müzik" diye mırıldandığımızda, aklımıza gelen ilk şey ne olur? Hoş ritimler, güzel gitar soloları, iştisamlı sözler ve karışık notalar mı? Yoksa siz de benim gibi kendi kendinize "müzik benim için ne ifade ediyor?" diye sorduğunuzda istemsizce "her şey" cevabını verebiliyor musunuz? Bence, her an yanımızda olabilen bir şey müzik.

Müzik, hayatımızda her zaman ve her yerde olmuştur. Henüz anne karnındayken Mozart dinletilen çocuklar var. Düşünsenize, müzik daha biz doğmadan hayatımızda vardı. Belki annemizin sesi bize bir müzik sesi gibi geliyordu. Beklide annemizin ses tonundan onun neler hissettiğini bile anlayabiliyorduk.

Ortaya atılan bir iddiaya göre, üç yaşın altında Mozart dinletilmeye başlayan çocuklar, yaşlarına göre daha zekiymiş. Beethoven ya da Bach değil. Sebebi ise araştırmacılar tarafından kısaca şöyle açıklanıyor: "Bach'ın müziği bebekler için fazla matematiksel, Beethoven ise çok karışık. Mozart'ın müziği ise yapı olarak daha duru ve açık. "Açıkçası, bu açıklamanın doğruluğundan herhangi bir şüphe yok. Beethoven ve Bach, kesinlikle bebeklere uygun değil. Ama Mozart'ın müziği, kolay anlaşılabilen ve uyum sağlanılabilen müziktir.

Müzik, kurtarıcıdır. Kendimi ne zaman kötü veya yorgun hissetsem, yaptığım ilk şey piyano veya klasikleşmiş gitar soloları eşliğinde kendimi dinlendirmektir. Belki şaşıracağınız ama bununla ilgili bir araştırma da var. Fransız Tıp ve Bilim Akademileri üyesi Dr. Alfred Tomatis'e göre, beyin elektriksel olarak şarj olabiliyor ve de bu kulakların yardımıyla oluyor. Tomatis'e göre, kulak salyangozunu dolduran corti hücrelerinin titreşmesi, jeneratör vasıtası görerek beyin yeniden şarj edilmesini sağlıyor. Beş bin ve sekiz bin hertz arasındaki yüksek frekanslı müziklerin dinlenmesi beyin dinlendirmektedir ve bu frekans aralığındaki sesler Mozart'ın müziklerinde çok sayıdadır. Yani, Mozart dinleyerek insanlar kendilerini dinlendirebiliyorlar. Elbette hepimizin uykuya ihtiyacı var ama ders çalışmamız gerektiğinde kendimizi Mozart ile rahatlatıktan ve dinlendirdikten sonra çalışmaya devam edersek, daha fazla verim kazanırız. Test çözerken veya bir şeyleri ezberlemeye çalışırken klasik müzik dinlerim. Bu, genellikle bana yardımcı olur.

Müzik benim için her şeyi ifade ederken, bir başkası için basit bir şey olabilir. Basit diyorum farkındaysanız, hiçbir şey değil. Çünkü müzik gerçekten de hayatımızın her alanında bir şekilde yanımızda olmuştur. Bebekken, yataklarımızın üstünde dönen ve müzik çalan oyuncaklar olurdu. Ben o oyuncacı öylesine severdim ki... onun müziğiyle uyumak en güzel duyguydu benim için. Elime kaşık ve tabak verildiğinde kaşığı tabağa vurarak düzensiz sesler çıkarırdım. Sesleri algılamaya, nereye vurunca nasıl ses çıktığını öğrenmeye çalışırdım. Müzik de böyle keşfedilmemiş midir zaten?

Tüm bu sözcüklerin, cümlelerin ve paragrafların anlatmaya odaklandığı tek bir konu var; müziğin her alanda yanımızda olduğu gerçeği. Günümüzde araştırmalar hala devam etmekte ve bu araştırmalar bizi hep aynı sonuca çıkarıyor. Müzik beyin gelişimimizi hızlandırıyor. Müzisyenler beyinlerinin iki tarafını birden kullanabiliyor. Müzik beynimizi ve bizi dinlendiriyor. Ve "o" hep var. Her zaman bir yerlerde bizi gözetliyor. Ona ihtiyacımız olan anı bekliyor. Çünkü "o" her zaman oralarda bir yerlerde.

Yağmur TEKGÜL 10 D

GRUP ROMANS

Yıl sonu etkinliklerine hazırlanan ve Cem ÜNLÜ, Dilara KOÇ, Taha Yasin CANER, Hazal KAMAL, Elif Sena AKÇAY, Nilüfer TUNCER, Barkın KENAN, Zeynep ALTINKAYA, Aslı AYAR, Deniz KALEMCI, Melis BAYRAK, İrem SANKUR, Utku MURATOĞLU, Sofia Marina Narvaez GARCIA ve Pelin AKAY' dan oluşan grup Romans, çalışmalarını tamamladı.

GRUP HEAVENS

"Hürriyet Genç Nota" yarışmasına hazırlanan ve okulumuz öğrencileri Utku BAŞERDEM, Ebrar OKUR, Egehan KIRICI, Enginçan KÖSE, Onur Alp ŞAHİN, Doğan ŞAHİN, Başak BAYSAL, Pelin AKAY, Deniz İdil ÇOPUR ve Melis UZUN' dan oluşan Grup Heaven, yıl sonu etkinliklerinde performansını sergileyecek.

yaşamı kolaylaştırmak

Sportif bir yaşamın insan hayatında birçok şeyin ilacı olduğu tartışılmaz bir gerçektir. Vücudumuzdaki birçok sistemi sağlıklı bir şekilde çalıştıran ve sistematik bir şekilde işlemlerini kolaylaştıran şüphesiz spordur. Spor bedeni geliştirir ve belli bir görünüş sağlar. Kasları uyumlu hale getirir, aşırı kilo alımına yol açmaz.

Özellikle genç yaş gruplarının sorumluluk duygularının geliştirilmesinde, öfkeyi kontrol altında tutabilmelerinde ve saldırganlığı frenlemelerinde sporun işlevi göz ardı edilemez. Ayrıca dikkat dağınıklığının önüne geçilmesinde de destek olur.

Gençler içinde bulundukları çağın dinamizmini sporla değerlendirdikleri için alkol ve sigaradan uzak kalırlar. Gençliğin aşırı heyecanını spora aktarmak, olaylara yaklaşımlarda daha serinkanlı olmayı sağlar. Spor yapan çocuklar, enerjilerini sporla boşalttıkları için ders çalışmaya başladıklarında daha verimli çalışır ve boşa vakit geçirmezler. Yaşlarına göre daha az hastalıklara yakalanır ayrıca, daha çabuk iyileşir. Takım ruhuna sahip oldukları için de yalnızlık hissetmez ve kendilerini dinleyecek bol zamanları kalır. Aynı zamanda gençler için çok gerekli olan kendine güvenme duygusu ve ifade yeteneği artar. Yediklerine, içtiklerine ve uykularına dikkat ettikleri için de iyi beslenir.

Spor yapan yetişkinler, günlük hayatın stresini attıkları gibi ruh ve beden sağlığını da daha uzun yıllar koruyabilirler. Spor, orta yaşta başlayan kalp ve tansiyon hastalıklarına yakalanma riskini azaltmakta, sigara ve alkolden uzaklaştırdığı için yaşlanmayı geciktirmektedir. Günlük hayatın monotonluğundan uzaklaşan orta yaşlılar, sıkıntı ve öfkelerini sporla attıkları için daha sağlıklı evlilikler yürütür ve gelecek nesillere örnek anne ve babalar olur. En önemlisi de dinç ve dinamik görünürler. Spor yaşlılar için sadece bedensel yetilerle sınırlı kalmaz, bu yaş grubundakiler için çok önemli olan ruh haline de etki eder. Spor yapan yaşlılar, bu yaş grubunda sık görülen depresyona daha az yakalanır, kendilerini yalnız ve mutsuz hissetmezler. Fiziksel kapasitelerini ileri yaşlara kadar muhafaza ettikleri için kemik erimesi, kalp damar hastalıklarına daha az yakalanırlar. Dinç yapıları ile toplum içinde sevilen kişiler haline geldikleri için, çevredekilerin takdirini kazanırlar.

Yaşlıların beyin aktivitelerini artıran spor, unutkanlıkları da azaltır. Spor her yaşta, insanların hayatını kolaylaştıran, yaşamın niteliğini arttıran bir uğraştır. Spora başlama yaşı olmadığı gibi, bitiş yaşı da yoktur. Önemli olan uygun spor aktivitesinin seçilmesidir.

Afra AKGÜL 10A

voleybol

Kız Voleybol Takımımız, il düzeyindeki karşılaşmalarında, ilk grup maçlarını grup birincisi olarak tamamladı. İkinci ve üçüncü grup maçlarını da başarılı bir şekilde geçen takımımız çeyrek finale yükseldi. Çeyrek final maçları sonunda ise Ankara'da ilk onaltı takım arasına girmeyi başardı.

basketbol

Ankara Milli Eğitim Müdürlüğünce düzenlenen, Okullar Arası Basketbol Turnuvası'nda okulumuzu başarı ile temsil eden Basketbol Takımımız bir karşılaşma esnasında.

satranç

Geçtiğimiz yıl düzenlenen satranç turnuvasında başarılı olan öğrencilerimiz, 2010-2011 öğretim yılında okulumuzu başarıyla temsil ettiler. Önümüzdeki yıl okulumuzu temsil edecek olan öğrencilerimizin belirlenmesi amacıyla düzenlenen turnuva halen devam ediyor.

Mehmet ÖZEN
Coğrafya Öğetmeni

ipotek

Doğayı koruma uygulamalarının temel amacı, insanın doğa karşısındaki ilgisiz, duyarsız ve yıkıcı tavırlarını ilgi ve sevgiye dönüştürebilmektir. Boynuzundan süs eşyası, ayaklarından çöp kutusu yapmak için bir filin öldürülmesi, sırf manzarayı kapattığı için bir ağacın kesilmesi yaşama ve geleceğe karşı yapılmış büyük bir saygısızlıktır.

Doğayı korumak yalnızca canlı varlıkları korumaktan ibaret değildir. Su toprak hava ve mineraller gibi kaynakların da sakınılarak kullanılması bu görevin ayrılmaz bir parçasıdır.

İnsan kültürü aktarabilen bir canlı olduğundan doğal çevreyi değiştirebilme yeteneğine sahiptir. Ekonomik etkinlikler sırasında çevreye olan müdahale belirli sınırları aştığında doğal işleyişi olumsuz etkileyebilmektedir.

Günümüzdeki çevre sorunlarının tamamına yakını, insan etkinlikleri sırasında "doğanın taşıma kapasitesi" nin dikkate alınmamasının bir sonucudur. Bu nedenle üzerinde yaşadığımız gezegenin olanaklarından tüm canlıların daha uzun süre yararlanabilmesi, insanda doğaya karşı derin bir sorumluluk bilincinin gelişmiş olmasıyla ilgilidir.

Kızıldeniz atasözünde vurgulandığı gibi: "Bu ormanlar bize atalarımızdan miras kalmadı. Biz onları torunlarımızdan ödünç aldık."

Erfelek Tatlıca Şelaleleri

(Sinop) İlçe merkezinin 15 km güneybatısında yer alan takım şelaleleridir. Merdiven biçiminde zirveye doğru 2 km'lik bir alanda 28 şelaleden meydana gelir. Şelalelerin oluşturduğu "dev kazanlarında" yüzebilme olanağı vardır. Kayın, ıhlamur, gürgeç ve meşelerin gökyüzünü kapattığı vadi doğa yürüyüşü için son derece elverişli bakir bir alandır.

İnkumu

(Bartın) Bartın – Cide Karayolunun 10. km'sinde, Bartınlıların sayfiye yeri konumundaki İnkumu Batı Karadeniz'in en uzun sahillerinden birine sahiptir. Çam ormanlarıyla çevrili plaj yaz döneminde özellikle hafta sonları oldukça kalabalık olmaktadır. Konaklama olanakları mevcuttur.

Ayancık Akgöl

(Sinop) Ayancık – Kastamonu Yolu üzerinde yoldan 5 km içeride bulunan yapay bir göldür. İnattlı Bölgesine doğru devam eden yol üzerinde İnattlı Mağarası ve Kanyonunun bulunduğu alan safari için elverişlidir. Akgöl kenarında Orman İşletmelerine ait bir tesis bulunur ve günübirlik piknik ve doğa yürüyüşüne elverişlidir.

Kapısıyu Deresi ve Plajı

(Bartın) Bartın – Cide Yolunun yaklaşık 70. km'sinde bulunan Kapısıyu Plajı bölgedeki güvenli yüzmeye alanlarından biridir. Ayrıca Bartın – Kastamonu sınırını da oluşturan Kapısıyu deresi piknik alanları ve doğa yürüyüşüne elverişlidir.

saklı cennetlerimiz

Ilica Şelalesi

(Kastamonu) Ilica köyü sınırları içerisinde 10 metre yükseklikten düşmektedir. Suyun düştüğü yerde oluşan havuzun çevresi ormanlarla kaplıdır.

Kurucaşile ve Karaman Plajları

(Bartın) Bartın- Cide yolunun 60. km'sinde yeşillikler içerisinde denize girilebilecek alanlardır. Konaklama olanakları mevcuttur.

Pınarbaşı Valla Kanyonu, Ilica Şelalesi ve Ilgarini Mağarası

(Kastamonu) Valla Kanyonu Pınarbaşı ilçesine 26 km mesafede bulunur. Devrekani Çayının kireç taşından oluşan yapıları aşındırmasıyla oluşmuş Cide istikametinde 12 km uzunluğundaki bir kanyondur. Kanyonun duvar yüksekliği bazı yerlerde 1300 metre yüksekliğe çıkmaktadır. Kanyon 1994 yılında İTÜ'den 4 öğrencinin kaybolup 14 gün sonra Cide ilçesinden çıkmaları ile keşfedilmiştir. Kanyon dağcılık deneyimi ve ekipmanı olmadan geçilememektedir.

Çakraz Plajı

(Bartın) Bartın - Cide Karayolunun 30. km'sinde bulunan ve Çakrazlılar tarafından "yalı" olarak isimlendirilmiş güzel bir plajdır. Plaj çevresinde konaklama için uygun yerler mevcuttur.

Güzelcehisar Plajı

(Bartın) Bartın-Cide karayolunun 17. km'sinde bulunan Güzelcehisar Plajı güzel bir kumsaldır. İnkumu gibi yaygın olarak bilinen yerlerin kalabalığı yoktur. Ev pansiyonculuğu yapılan köy çevresinde, lav sütunları adı verilen ilginç volkanik oluşumlarda görülür.

Cide Gideros Koyu

(Kastamonu) Cide -Bartın Yolunun 10. km'sinde yer alan Gideros Koyu orman yeşiliyle deniz mavisinin bütünleştiği bir yerdir. Koy çevresinde pansiyon ve restoranlar bulunmasına karşın doğal doku korunmuştur. Cenevizliler zamanında korsanların saklandığı yer olan Gideros Kurtuluş Savaşında da Anadolu'ya geçirilecek cephanelerin saklandığı yer olarak bilinir.

Hamsilos Koyu

(Sinop) Mavi denizin yeşil orman alanı içine girinti yaptığı bir doğa hankasıdır. Birçok kaynaktan "Türkiye'nin tek fiyordur" olarak geçse de bu yanlış bir bilgidir. Fiyortlar buzul vadilerinin deniz altında kalmasıyla oluşur ki ülkemizde buzullar hiçbir dönemde deniz seviyesine inmemiştir. Hamsilos Koyu 4. Jeolojik dönemde deniz seviyesinden yükselip Devenci Deresine doğru ilerlemesiyle oluşmuştur.

İlgaz Dağı Milli Parkı

(Kastamonu) Ankara - Kastamonu Karayolunun 200. km'sinde bulunur. İlgaz dağları İç Anadolu'dan Kuzey Anadolu Dağ kuşağına geçiş alanıdır. Milli Park; kış sporları, doğa yürüyüşü, kamp ve olta balıkçılığı aktivitelerine elverişli olup modern konaklama tesislerine sahiptir.

Mugada Plajı

(Bartın) Bartın - Cide Karayolunun 15. km'sinde yer alan güzel bir plajdır. Çadır, Kamp alanı ve restoranlar mevcuttur.

Çatalzeytin Ginolu Koyu

(Kastamonu) İnebolu ile Çatalzeytin arasında yaklaşık 2500 yıllık tarihi olan küçük bir yerleşmedir. Karadeniz'in güzel plajlarından birine sahiptir.

okulumuzdan

kısa kısa

2010-2011 Öğretim yılında gerek üniversite tanıtımı gerekse turistik amaçlı olarak öğrencilerimiz için pek çok geziler düzenlendi.

Eskişehir Anadolu Üniversitesi Gezisi,
Eskişehir Osman Gazi Üniversitesi Gezisi,
Ankara Bilkent Üniversitesi Gezisi,
Ankara Hacettepe Üniversitesi Gezisi,
İstanbul Koç Üniversitesi Gezisi,
İstanbul Teknik Üniversitesi Gezisi,
Feza Gürsey Bilim Merkezi Gezisi,
İstanbul Yıldız Body World Gezisi,
İstanbul Ayasofya Müzesi Ve Dolmabahçe Sarayı Gezisi,
Ankara Üniversitesi "Genç Projeler Yarışıyor" Sergisi,
Ankara Etnografya Müzesi, Anadolu Medeniyetleri
Müzesi ve Devlet Resim Ve Heykel Müzesi Gezileri
bunlardan birkaçı.

Okul düzeyinde başlattığımız münazara turnuvasının finali TED Ankara Koleji öğrencileri ile yapıldı.

17/05/2011 tarihinde gerçekleştirilen münazarada ekipler, "Üniversiteye Giriş Sınavı gerekli midir, değil midir?" tezini savundular.

Nazan DEMİRDEN, Oğuzhan ULUYURT, Doğa ÇAKAR ve Ethem Ekin İNAN' dan oluşan ekibimiz "Üniversiteye Giriş Sınavı gerekli değildir." tezini savundu. Demokratik bir ortamda gerçekleştirilen etkinlikte öğrenciler tezlerini özgürce savundular. Geleneksel hale getirilmesi düşünülen etkinlik büyük bir ilgi ve heyecanla takip edildi.

2010-2011 Öğretim Yılında yapılan 27.11.2011 tarihli deneme sınavında,

Melek YAĞCI (9 A)
M. Ridvan ÜSTÜN (9 B)
Seren Duygu KARAGİL (9 B)
Ebru ERSAN (9 B)
Gamzenur AYGÜN (9 A)
Mert BÖLÜKBAŞI (10 B)
İlterber AYVACI (10 C)
Büşra ODABAŞI (10 D)
İpek Tuğçe VURAL (10 C)
Birsu İdil ÜNSEL (10 B)
Senanur KAVAKDAN (11 FEN B)
Oğuzhan ULUYURT (11 FEN C)
Anıl İhtibar YÜCEL (11 FEN B)
Kübra ARSLAN (11 FEN B)
Oğuzhan DOĞRU (11 FEN C)
sınıflar düzeyinde ilk beş'e giren öğrencilerimiz oldular.

Kültür ve Edebiyat Kulübünün etkinlikleri kapsamında, millî dokularımızı anımsamak ve özümsemek amacıyla düzenlenen Etnografya Müzesi gezisine katılım oldukça yüksekti. Oymacılık ve dokumacılık eserleri ile çeşitli el sanatlarının bulunduğu müzede en çok ilgi çeken bölüm Atatürk'ün naaşının on beş yıl kaldığı bölüm oldu.

S	A	D		O	W		E	A	T
	E				E	A	S	T	
S	N	A	I	L			E		A
C	O	R	N			P	E		
I	D			F	R	O	G		M
S			F	O	E	S		M	A
S	O	S		L	A	T	T	E	R
O		L	A	D	D	E	R		K
R		A	T	E		R	I	S	E
S	U	P	E	R		S	P	O	T